

Фантазі

ВІТ

журнал твого виміру

• НА СХОВИ
СКАРБІВ • 100%
SUPERNATURAL
• ДАРА КОРНІЙ:
«ТРЕБА РОЗБУДИТИ
НАШУ ГЕНЕТИЧНУ
ПАМ'ЯТЬ» • СЬОМА
ЗІРКА У СУЗІР'І •

Світ Фентезі

електронний
літературний
щомісячник

№3 (3) 2013

Засновник журналу:

Вікторія ВАКОЛЮК

Видається з вересня 2013 року.

Головник редактор:

Вікторія ВАКОЛЮК

Заступник:

Артем ОСТРОЖИНСЬКИЙ

Літературний редактор:

Влада СОЛОВЙОВА

Коректори:

Влада СОЛОВЙОВА

Наталя ПРОНЬКО

Дизайн та верстка:

Оксана ПРОНЬКО

Над номером працювали:

Анна ВАКОЛЮК, Вікторія ВАКОЛЮК,
Інна КОВАЛИШЕНА, Артем ОСТРО-
ЖИНСЬКИЙ, Оксана ПРОНЬКО,
Олег СІЛІН

На першій стор. обкл.
малюнок Оксани ПРОНЬКО.

Усі невіддані ілюстрації взято з
вільних ресурсів.

Редакція залишає за собою право ре-
дагувати матеріали й друкувати ті, що,
на її думку, відповідають рамкам та
рівню журналу.

Поштова скринька:

svit_fantasy@ukr.net

Електронні сторінки журналу:

<http://vk.com/club56830232>

<http://www.facebook.com/pages/Журнал-Світ-Фентезі/1387220968187355>

Цьогорічна осінь виявилася багатою на події: Україна традиційно в цю пору року радує читача книжковими новинками та літературними заходами.

Вихід «Зворотного боку темряви» Дари Корній — продовження пригод Мальви, перевидання повісті-фантазії «Бісова душа, або заклятий скарб» Володимира Арєнєва, кримський фестиваль фантастики Аю-Даг — одні з найпомітніших українських літподій, про які піде мова в цьому номері. Редакція старається не минати й зарубіжних подій, тож уважний читач знайде інформацію про вихід нового роману Анджея Сапковського, продовження всесвітньовідомої саги про Відьмака, а також огляд листопадних кіно новинок. Особливістю листопадного номеру є також те, що в розділі «Читальня» з'явилася поезія, тож тепер читач може насолоджуватися не лише прозою.

Це всього третій випуск «Світу Фентезі», але вирішивши взятися за справу серйозно, ми зіткнулися з багатьма питаннями та проблемами, загалом технічного характеру. В першу чергу, було вирішено кардинально змінити стиль та емблему журналу, через що виникло багато питань із версткою, половину набраного матеріалу довелося повністю переформити (саме тому виникла така затримка з датою виходу випуску). Ми продовжуємо вдосконалювати журнал, напрям видання (жанр фентезі) не змінюється, але вирішено додавати замітки-екскурси в рамках загального жанру фантастики для зацікавлення та розширення кругозору читачів. Дуже приємно читати відгуки, отримувати ваші твори для друку в нашому журналі. Ми неймовірно раді, що ви нас читаєте, тому намагатимемося стати кращими, прислухатися до порад і не підвести вас. Дякуємо всім за підтримку! Приємного читання!

Редакція

Зміст

Новинки кіно

• 4 •

Новинки літератури

• 5 •

Фентезійний календар

• 6 •

Літогляд • *Інтерв'ю*

На схови скарбів

• 8 •

Інтерв'ю

Дара Корній: «Треба розбудити нашу генетичну пам'ять»

• 12 •

Анімація

Про кохання, війну та Кальцифера

• 20 •

Кіноогляд

100% Supernatural

• 22 •

ДумаДан

• 25 •

Події

Сьома зірка у сузір'ї

• 26 •

Читальня

Інна Ковалишена

Зоряна Зоряна: Розділ 4

• 31 •

Сергій Пильтяй

Феєрія

• 37 •

Олександр Шеремета

Мати і дитя

• 40 •

Анастасія Шнайдер

Марта і Годинникар: Розділ 3

• 42 •

Віоліна Ситнік

Любов, про яку оповів вітер

• 46 •

СФ рекомендує

• 50 •

КРИЗЬ ПІТЬМУ

Тор: Царство темряви

Світова прем'єра: 30 жовтня

Прем'єра в Україні: 7 листопада

Жанр: фентезі, бойовик

Друга частина екранізації коміксів компанії Marvel про легендарного Тора.

Тору належить битися за порятунок Землі і Дев'яти Світів від таємничого ворога з часів, що передували виникненню всесвіту. Стародавня раса на чолі з мстивим Малекітом повертається, щоб занурити світ назад у темряву. Зіткнувшись з ворогом, якому не здатний протистояти ані Один, ані весь Асгард, Тор відправляється в найризикованішу подорож, яка возз'єднає його з Джейн Фостер з Землі і змусить пожертвувати всім заради порятунку світу.

Тіні незабутих предків

Світова прем'єра: 14 листопада

Прем'єра в Україні: 14 листопада

Жанр: комедія, містика, триллер

Український молодіжний містичний трилер від режисера Любомира Левицького.

Декілька століть тому в українських Карпатах безчинствували злі духи. Тоді дев'ять магів запечатали потойбічну нечисть у Книгу Тіней і затаврували її магичною Згардою. З того часу Згарда перебувала в безпечному місці, надійно оберігаючи вхід до нашого світу від злих духів. Однак велінням долі Згарду знайдено і передано університету, після чого життя деяких студентів змінилося назавжди. Врятувати студентів та знищити зло зможе лише нащадок останнього чаклуна-мольфара.

Голодні Ігри: У вогні

Світова прем'єра: 11 листопада

Прем'єра в Україні: 21 листопада

Жанр: антиутопія, триллер, екшн, драма

Фільм режисера Френсіса Лоуренса за мотивами роману Сьюзанни Коллінз «У вогні», друга частина екранізації трилогії «Голодні Ігри».

Піта і Катніс, переможці 74-х Голодних Ігор, вижили у жорстокому телевізійному шоу та мріють забути про його жахи назавжди, але тепер час сімдесят п'ятої річниці змагань: цьогоріч у них беруть участь колишні переможці, тож друзі знову повертаються на арену. Крім того, дехто тепер вважає героїню небезпечною через маленьку іскру непокори в фіналі шоу, яка тепер може розростися у полум'я та охопити всю країну...

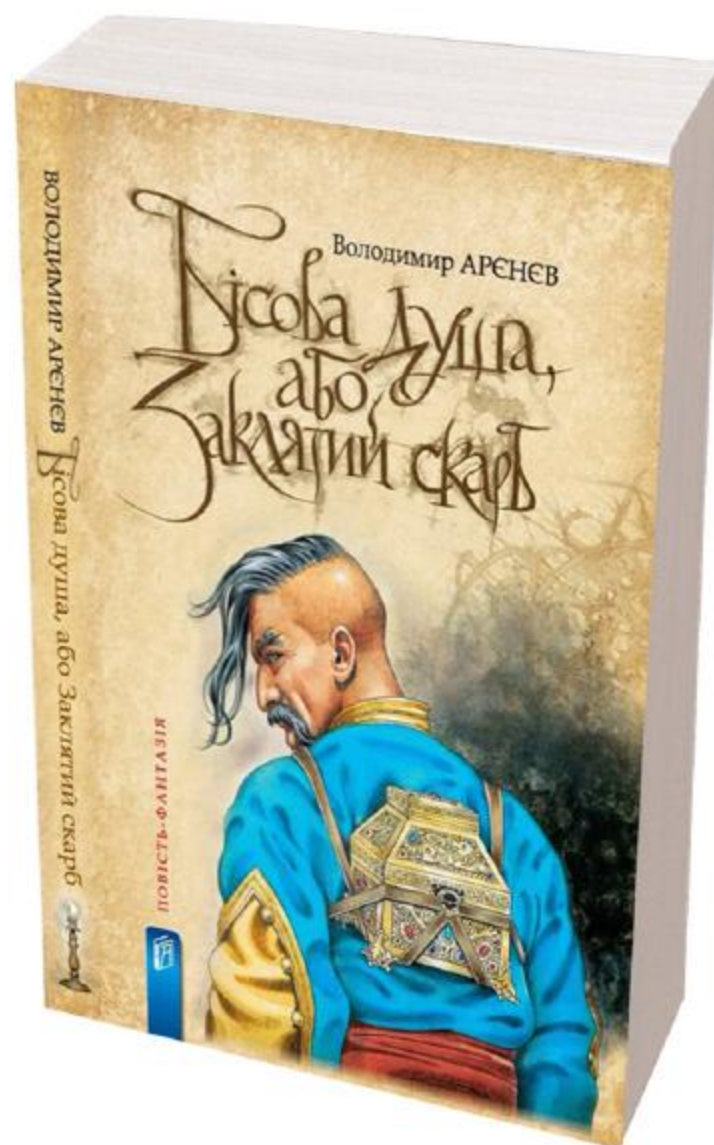
СКАРБИ ТА НЕЧИСТЬ

«Бісова душа, або Заклятий скарб»

Володимир Аренєв

Третє видання повісті-фантазії відомого київського письменника Володимира Аренєва від видавництва «Києво-Могилянська академія»

Характерник Андрій Ярчук тільки покінчив із мирським життям та подався рятуватися до монастиря, коли вночі до нього приходить несподіваний гість. Багато років тому цей незнайомиць урятував козаку життя, а наразі повернувся за боргом. Тепер Ярчук має виконати бажання свого рятівника: за будь-яку ціну сховати й закласти скарб, таємничу коштовну скриньку, за якою полюють і живі, і мертві. Андрій має обов'язково залишитися живим і виконати обіцянку, попри те, що на кожному кроці на нього чатує небезпека, а бажаючі заволодіти скарбом не зупиняться ні перед чим.

«Сезон бурь» (Sezon Burz)

Анджей Сапковський

Продовження Відьмацької саги культового польського письменника.

У творі йде оповідь про іншого Відьмака (не про Геральта), але читач знову зустрине таких знайомих персонажів як бард Лютик та чаклунка Єнніфер.

Відьмак вв'язується у смертельну сутичку з хижакон, котрий живе лише задля того, щоб убивати, потрапляє в бійку з потужними, не дуже симпатичними хранительками міста, постає перед судом, втрачає свої славнозвісні мечі й переживає бурхливий роман із рудоволосою красунею на ймення Корал. І все це на фоні королівських та чаклунських інтриг.

Резонують блискавки та шаленіє буря.

І так усі чотириста чотири сторінки роману.

Як пише автор: «Оповідь триває. Історія ніколи не закінчиться...»

1 листопада 2008 року

Вийшов перший сезон американського телесеріалу «**Легенда про шукача**», знятого за мотивами романів із циклу «Меч істини» Террі Гудкайна.

Головний герой – Річард Сайфер, молодий лісник, і, як виявляється, Шукач Істини, який за пророцтвом має позбавити Серединні Землі від жорстокого тирана Даркена Рала. Допомагають у цьому Шукачу сповідниця Келен Амнел та маг першого рангу Зедікус Зул Зорендер.

Наразі є два сезони серіалу, зняті ABC Studios, але в 2010 році проект закрили й відновлювати не планують.

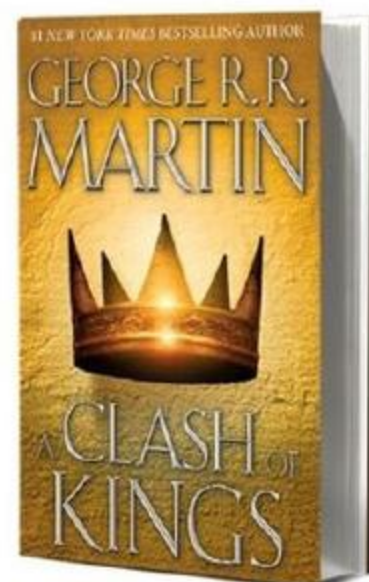

8 листопада

2012 року
Вийшла друком четверта, завершальна частина циклу «**Спадок**» Крістофера Паоліні, «**Спадок, або Склеп душ**». Як і всі частини серії про вершника Ерагона, перекладена та видана українським видавництвом «Ранок».

16 листопада

2008 року
Вийшла друком «**Битва королів**», друга частина циклу «Пісня льоду та вогню» Дж. Мартіна. У 1999 році книга отримала премію «Локус» як кращий фантастичний роман і була номінована на премію Неб'юла. Видавництво «Країна мрій» планує видати твір українською мовою вже наприкінці 2013 року.

13 листопада 1990 року

День народження Генрі Лайона Олді - псевдоніму письменників-фантастів Олега Ладигенського та Дмитра Громова. У добірку автора фантастика та фентезі, також Олді знаний літературний критик в області фантастики. На Євроконі-2006 Генрі Лайона Олді було визнано кращим письменником-фантастом Європи.

Псевдонім народився коли ним уперше підписали написаний у співавторстві твір «Кіно до гробу і...». Прізвище Олді складається із перших двох літер імен письменників, а ініціали Г.Л. є першими літерами прізвищ. Повне ім'я Генрі Лайон Олді з'явилося після того, як один із видавців категорично вимагав «повне ім'я та прізвище автора».

Літературні події

25 листопада, Київ «Зворотний бік темряви»

Презентація нового фентезійного роману Дари Корній

Довгоочікуване продовження «Зворотного боку світла» від української письменниці Дари Корній з'явилося на полицях книгарень у вересні. На радість її столичних читачів, пані Мирослава завітає до Києва. На своїй сторінці у фейсбуці авторка обіцяє всім відвідувачам цікаву бесіду і трохи містики в подарунок ☒

Захід відбудеться о 18:00 за адресою: книгарня «Сяйво», вул. Велика Васильківська, 6 (метро «Театральна», «Хрещатик» чи «Льва Толстого»).

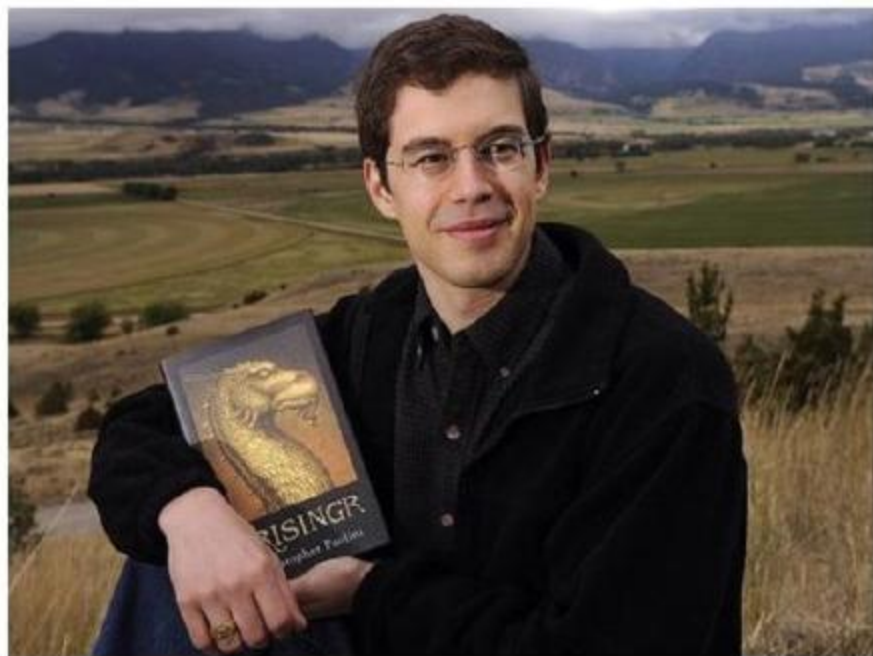
1 грудня, Луцьк вечірка-читання «Гаррі Поттер»

Захід проводиться у рамках міжнародного молодіжного форуму

Магічна атмосфера, вікторина на знання Поттеріани з цікавими призами. Приємним сюрпризом стане читання казок барда Бідла разом із коментарями директора школи Албуса Дамблдора.

Не будь маґлом та приходь 1 грудня о 18:00 год. до «Дірявого казана» («Druzi Forever»), який є справжнім порталом у світ магії!

Веб-сайт: <http://mmf.ukr.re/>

17 Листопада 1983 року

Народився **Крістофер Паоліні**, автор циклу «Спадок» про вершника Ерагона та його дракона Сапфіру.

27 травня 2011 року був нагороджений премією Світової книги рекордів Гінеса як наймолодший автор, який продав рекордну кількість книг-бестселлерів у світі. За станом того року перші три частини циклу розійшлися сумарним накладом у більш ніж 25 мільйони екземплярів.

СФФАКТ книгу «Ерагон», першу частину циклу «Спадок», Кр. Паоліні написав у п'ятнадцять років.

27 Листопада 1898 –

22 Листопада 1963

Жив **Клайв Стейплз Льюїс**, ірландський та англійський письменник, філософ, апологет християнства, літературний критик, основоположник жанру фентезі, одною з найвідоміших його робіт є «Хроніки Нарнії». Один із видних членів оксфордського літературного клубу «Іклінги»

СФФАКТ К.С. Льюїс довгий час товаришував із Дж.Р.Р. Толкіном. Саме автор «Володаря перснів», дуже набожна людина, змусив його переосмислити християнство і по-справжньому повірити. Після того, як Льюїс знову став англікантом, дружні стосунки з Толкіном-католиком почали згасати.

5-7 грудня, Київ «Книжкова коляда»

Книжкова ярмарка

Передноворічна книжкова ярмарка «Медвін». Ідеальний захід для придбання книжкових новорічних подарунків.
Місце проведення: м.Київ, КиївЕкспоПлаза, вул.Салютна 126, павільйон №3

5-8 грудня, м. Запоріжжя «Юкон-2013»

Фестиваль фантастики

Ювілейний, п'ятий фестиваль історичного та рольового моделювання «Юкон-2013» відбудеться на о. Хортиця в місті Запоріжжя на базі профілакторію «Чайка». Організатори традиційно підготували для учасників насичену програму: конференції, шоу, літературний та танцювальний блоки, ярмарку та багато іншого. Тема цьогорічного фестивалю - «Аліса в країні Чудес» Льюїса Керролла.

Організатор: творче об'єднання «Юкон» (Київ-Харків-Запоріжжя-Крим)
Слідкуйте за новинами на сайті: <http://youkon.com.ua>

НА СХОВИ К

Осінь новинка від видавництва «Києво-Могилянська академія» приємно здивувала. Про роботу над книгою і тонкощі її оформлення із презентації «Бісової душі, або залятого скарбу» в Києві в бібліотеці Києво-Могилянської академії.

Третє видання повісті-фантазії Володимира Арєнєва до дванадцятиріччя твору (вперше книга була надрукована 2001-ого року) вийшло дійсно святковим. Багате ілюстраціями оформлення, висока якість друку, вдалий дизайн — як завжди видавництво Києво-Могилянської академії задає високу ноту. Книга планувалася бути виданою якраз до Львівського форуму видавців, проте видання трохи затримувалися й подати заявку на участь спізналися. Однак осінь новинка не залишилася непоміченою: повість отримала схвальні відгуки як літературних критиків, так і звичайних читачів.

Головний герой повісті-фантазії, Андрій Ярчук, старий характерник, що покінчив із мирським життям та подався в козацький монастир «спасатися». Проте вночі до нього приходять дивний гість

із коштовною скринькою за плечима: колись незнайомець врятував козаку життя й тепер прийшов за сплатою боргу. Андрій має будь-якою ціною надійно заховати та залясти скарб, а це буде нелегко, коли на кожному кроці на нього чигає смертельна небезпека, а шлях до схованки лежить через той світ...

За словами автора, він не змінював сюжет, але виправив чимало нековирних фразочок, викинув зайві й додав дещо того, що слід було додати, але в цілому історія залишилася тією самою. Зазначимо, що повість подана в авторській редакції, і за нелегку справу вичитування тексту взялася коректор Надія Кудринєцька, що разом із Володимиром Арєнєв розібрала твір по комах та тире.

У творі можна зустріти характерників, перевертнів, мавоктаупирів, навіть славнозвісну Мишу (пригадаєте, кому ви кидали молочні зуби на горище?), оповідь ведеться легко й цікаво, а уважний читач знайде для себе паралелі з іншими визнаними

літературними творами в героях, чарівних речах чи цитатах.

— У нас, взагалі, проблема в українській популярній літературі, що нам немає на що посылатися: дуже мало цитат, які будуть впізнані широким читачем, — висловлює свою думку автор. — Якщо поглянути на російську, чи,

скажімо, англійську літературу, то цитати Шекспіра, Діккенса чи з Біблії будуть сприйматися широким читачем. А в нас таких крилатих висловів дуже мало, і тому хочеться їх більше використовувати.

Олеся Стужук, літературознавець та кандидат філологічних наук, позитивно відгукнулася про книгу й зазначила, що «Бісова душа, або заклятий скарб» є унікальним явищем в українській фантастиці. Адже на відміну від багатьох вітчизняних письменників, що працюють у напрямку слов'янського фентезі, автор використовує для своєї повісті виключно українське історичне та міфологічне тло. Повість-фантазія «Бісова душа, або

заклятий скарб» належить до напрямку історичного фентезі, Володимир Аренєв визначає період дії у творі як «епоху умовного середньовіччя, ще до воєн Богдана Хмельницького». Історичної достовірності твору надають описи побуту й звичаїв тогочасного села, введення до тексту українських народних пісень та численних літературних стилізацій.

Окремо відзначити оформлення: книга містить тридцять дев'ять ілюстрацій, у верстці використано три види шрифтів, а вдалий дизайн додає смаку до завершеної картини. Два місяці художник Олександр Продан працював над ілюстраціями й вони гармонійно доповнили текст: завдяки фарбам зі сторінок на нас дивляться, як живі, головний герой Ярчук із заклятою скринькою за плечима, перевертень Степан, чудернацькі мешканці Вовкограду та інші персонажі повісті. Як зазначив пан Продан, робота виявилася цікавою і йому було приємно співпрацювати з автором (особливо враховуючи, що він дав повну волю художнику малювати ілюстрації так, як він їх бачить).

— Палітурка була не така вже й складна, складніше було це все об'єднати, щоб не було деяких повторів. Щоб намалювати ілюстрацію, немож-

ливо просто сісти й намалювати, без натхнення. Якби часу було трошки більше, то, можливо, їх було б ще більше. Спершу планувалося 12 малюнків, я якраз вибрав, аби на кожного з героїв було по три ілюстрації, щоб більш розгорнуто було. Мушу сказати, що останні чотири я малював нон-стоп, часу вже не вистачало, — розповідає художник Олександр Продан.

Після презентації неймовірно пощастило поспілкуватися із Володимиром Констянтиновичем та розпитати про нове видання «Заклятого скарбу», його нову книгу та трохи про українське фентезі.

— Що спонукало до написання історії про Ярчука?

— Уже важко пригадати. Мені з дитинства були цікаві історії про козаків, народні казки, легенди... Якоїсь миті виникла думка про те, що варто було би створити щось своє на цьому ґрунті. Почав начитувати матеріал: від історичних книжок до фольклорних розвідок; поступово якимось проступала, вимальовувалася історія... А далі — сів собі та й написав.

— Чому жанр твору охарактеризували як «повість-фантазія»? Досить хитро-мудра назва, коли по суті це козацьке фентезі.

— А що таке «козацьке фентезі»? Це фентезі, розказане козаками?

Просто, як на мене, останнім часом слово «фентезі» в читачів асоціюється виключно з ельфо-оркськими пригодами на тлі пост-толкінівських світів. Слівце це іноземне, а в нас є його чудовий аналог: фантазія. То чому б не використати — особливо враховуючи те, що «Бісова душа» все-таки виросла не тільки і не стільки з власне фентезійних текстів; вона так само ґрунтується на творах Гоголя та його наступників.

— На якому етапі розвитку наразі українське фентезі?

— Його почали видавати.

— У вашій книзі світ складається з трьох частин: світу живих — Яви, світу померлих — Вирію, і тонкої перемички між ними — Нави, де знаходиться передсмертна долина й блукають застрягли

між світами душі (мавки, дводушники і т.д.). Якщо «застрягла» душа певний час проживає у Наві, то з часом може потрапити у Вирій, а якщо її вбивають у Наві? Вона зникає, перероджується чи потрапляє до Вирію?

— Думаю, ви помітили, що на всі запитання щодо того, як влаштований світ повісті, я не даю відповідей. І це принципово: ми знаємо приблизно стільки ж, скільки знає Андрій Ярчук, а він, хоча й характерник, теж не всезнаюча людина. У світі повинні залишатися загадки. Для того, щоб туди хотілося повернутися читачеві. А може, колись і авторові.

— Чи пишете зараз нову книгу, і якщо так, то яку?

— От буквально цими днями в типографію поїхав роман, який виходить у пітерському видавництві «Астрель». Називається він «Комендант мертвої фортеці» й належить до нового авторського циклу під назвою «Палімпсест». Оце вже фентезі — але фентезі нетипове: з елементами планетарної НФ. (Хоча останнє поки що проходить радше фоном і буде значнішу роль грати у наступних романах). «Комендант» книга абсолютно самодостатня, із завершеним сюжетом. Таким самим повинен бути і другий роман циклу, його я зараз допрацьовую. Третій і останній, четвертий, будуть більш взаємопов'язаними.

Так само, як і над «Скарбом», над «Комендантом» працювали талановиті худо-

жники, тобто книга матиме не зовсім типове оформлення: там є карти місцевості, де відбувається дія, та власне самої фортеці, розроблені три типи буквиць — для розділів від трьох головних персонажів, буде чимало різних заставок, колонтитули тощо. Себто ми робили книгу, яка є чимось більшим, ніж просто надрукований на папері текст.

— Які ваші улюблені письменники?

— Їх дуже і дуже багато: від Толкіна до Сапковського, від Мак'юена до Маккарті.

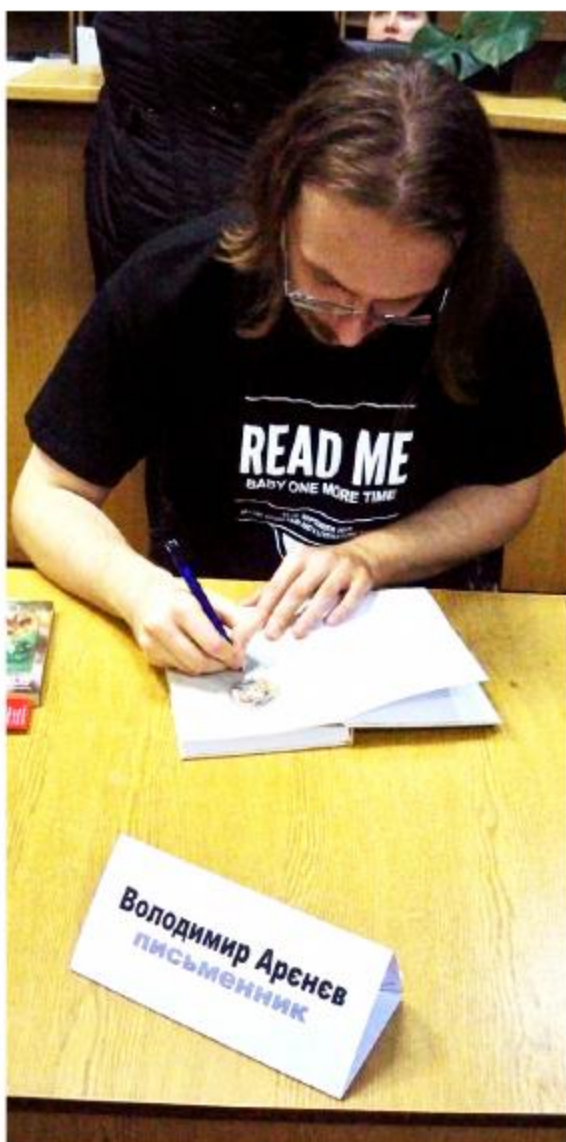
— Що побажаєте читачам?

— Читати якомога більше, не боятися експериментувати з новими, невідомими вам авторами та жанрами, намагатися хоча б раз на місяць прочитати щось абсолютно нове та несподіване.

Дякуємо автору за цікаву розмову!

Вікторія ВАКОЛЮК

Фото автора

«Козак-характерник»
Автор малюнка — Ольга Радівловська

16 жовтня у вінницькій книгарні «Є» відбулася зустріч із письменницею Дарою Корній (справжнє ім'я — Мирослава Замойська), під час якої було презентовано дві нові книги — «Зворотний бік темряви» та «Зірка для тебе». Зустріч пройшла в настільки дружній атмосфері, що письменниця ледь не спізнилася на потяг!

До уваги наших читачів — інтерв'ю з пані Мирославою.

— Пані Мирославо, чому Ви вирішили писати саме в жанрі фентезі?

— Мені завжди подобався цей жанр. Я люблю легенди, всілякі чарівні оповідки. Я і сама їх вигадую, а потім думаю: «Це я вигадала чи десь знайшла?» Дуже люблю казки, і найбільшим розчаруванням мого дитинства було те, що всі мої улюблені казки — то не справжні історії, а вигадки... Але я з цим не змирися, як бачите.

— Чому Ви обрали тематикою своїх творів саме слов'янську міфологію?

— Мабуть, тому, що я сама українка, тож дивним би було бажання писати про щось чуже і якщо й відоме, то лише з книжок, як про давньогрецьку міфологію. Я розуміла, що десь на генетичному рівні у всіх нас є пам'ять про такий світ, яким його уявляли наші предки. І цю пам'ять просто треба розбудити, що я і зробила своїми книгами.

Коли я писала «Зворотний бік світла» та «Зво-

ротний бік темряви», я вчилася. І досі продовжую вчитися, тобто не просто пишу власні вигадки, а намагаюся вивчити й опрацювати прадавні джерела. Мені цікаво, бо це — моя історія.

— **Що наштовхнуло Вас на створення «Зворотного боку світла»?**

— Це доволі містична історія. Я прокинулася десь о 3-ій ночі, сіла за комп'ютер і почала щось писати. Потім зберегла файл і лягла спати. Наступного дня, повернувшись із роботи, знайшла новий файл, прочитала. То був лист Птахи Стрибу (герої роману — ред.). Із цього й почався «Зворотний бік світла».

— **У Вашій книзі, крім світлих і темних безсмертних, є ще й сірі. Як Ви їх придумали і чому описуєте в такому виключно негативному світлі?**

— Знаєте, я їх не придумувала (сміється). Вони самі з'явилися у процесі написання. Чесно кажучи, початкова версія книги й близько не нагадувала кінцевий результат. Іноді мені здається, що мені дозволили зазирнути до якихось вищих сфер і доручили написати про це.

А описую так негативно, бо найбільшим злом вважаю людську байдужість, а сірі виступають головними розповсюджувачами цієї байдужості. У сірих світах нема місця ні добру, ні злу, а отже, і самому життю.

— **У «Зворотному боці темряви» є знаки з абетки безсмертних. Ви самі їх вигадали чи це теж якісь міфологічні символи?**

— Ні, це не моя вигадка. Вони взяті з наукових

джерел, етнографічних досліджень. Багато чого бралось ще з трипільських розписів. Серед них чимало знаків-оберегів та замовлянь. Узагалі, дуже багато джерел було опрацьовано мною з цього приводу.

— **Скільки Ви плануєте книг у серії про Мальву?**

— Чесно? Я не знаю.

— **І все-таки?**

— Зараз я пишу третю книгу «Зворотний бік сутіні» і твердо знаю тільки те, що вона не буде останньою.

— **Якою планується обкладинка третьої книги?**

— Я поки що не знаю, бо автор майже не має впливу на оформлення. Хоча заради

справедливості треба додати, що ілюстрації «Зворотного боку темряви» я змушувала художника перемальовувати тричі. Можу лише сказати, що оформлена вона буде в такому ж стилі, що й інші книги серії.

— **Які Ваші улюблені письменники та твори?**

— Із класиків люблю Лесю Українку, особливо «Лісову пісню». Я думаю, що це справжній шедевр, який нікому не перевершити. А з іноземних — Кінга, хоча це й не модно наразі.

— **Як і Алінка, героїня «Гонимарника»?**

— Так. А ще мені подобається ранній Коельо. Не такий, який він в останніх книгах, а такий, яким він був в «Алхіміку».

Нещодавно був випадок: в одній зі львівських бібліотек читачі почали порівнювати мене з Джорджем Мартіном, щось спільне знаходили, а я сиділа й не розуміла, про кого це вони. Після тієї зустрічі прочитала «Гру престолів». Дуже важка, кривава книга. Не знаю, чим мої книги на неї схожі, я жодної подібності не знайшла (усміхається). Тепер чекаю, з ким мене ще порівняють, читатиму.

— **А з сучасної української літератури?**

— Я, повторюючи за Ірен Роздобудько, промовчу, щоб не образити нікого із сучасників. Скажу лише, що наша українська література дуже багатогранна, і в ній можна знайти книги на будь-який смак. Читайте своє, українське, і знайдете все, чого душа забажає.

— **І останнє питання. Привідкрийте завісу: хто ж урятував Птаху в першій книзі?**

— Цього не скажу. Мене всі про це питають, навіть були спроби підкупу й шантажу (особливо з боку доньки). Але я тримаюся. Чекайте наступної книги, яку я вже почала писати.

— **Ну, хоча б натякніть: його справжнє ім'я згадується у книгах?**

— А Ви хитра! Звісно, що згадується. Уважно читайте молитви.

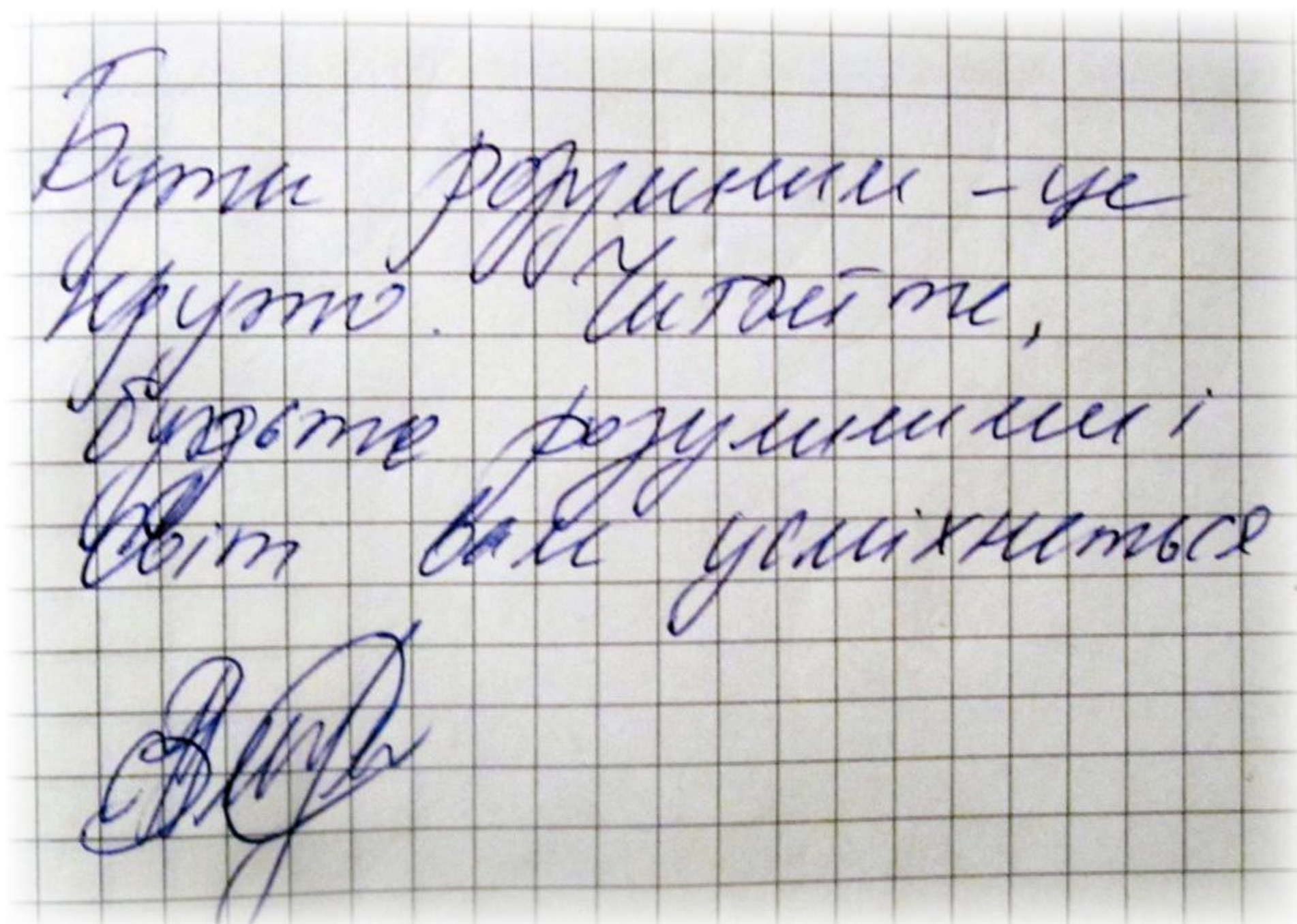
- Що Ви побажаєте нашим читачам?
- Читайте, мрійте, думайте. І світ вам усміхнеться!

Дякуємо пані Мирославі за цю змістовну розмову. Сподіваємося найближчим часом побачити наступну частину (і не одну) захопливої історії про Мальву.

Із письменницею спілкувалася
Інна КОВАЛИШЕНА

Фото автора та
зі сторінки Фейсбук
Дари Корній

Автограф Дари Корній для читачів журналу «Світ Фентезі»

РАДІСТЬ

Якби
ВСІ
цінували

швидко

ДОБРУ
ЇЗУ

понад
купи
ЗОЛОТА

світ був би
ВЕСЕЛІШИЙ!

Н О В В І Т

Розшукуються автори, журналісти, верстальники!

**ХОЧЕШ ДОПОМОГТИ ЖУРНАЛУ?
МАЄШ ЦІКАВІ ІДЕЇ?
ТОДІ ПРИЄДНУЙСЯ ДО КОМАНДИ!
НАМ ДУЖЕ ПОТРІБНІ ВІДПОВІДАЛЬНІ ЛЮДИ,
ЯКІ ЗА СМАКОЛИКИ БРАТИМУТЬ
УЧАСТЬ У РОЗРОБЦІ ЖУРНАЛУ!**

1. ВИМОГИ ДО ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ

- 1.1. .doc варіант.
- 1.2. У документі мають бути вказані назва твору та ім'я автора.
- 1.3. Слідкуйте, щоб не було одруківок. Перед тим, як відправити, перевірте текст у Ворді.
- 1.4. Обов'язково повинні бути хоча б елементи фентезі (якщо не знаєте, що це таке, читайте Вікіпедію).
- 1.5. Виклад має бути хоча б не жахливим. Позбудьтеся беззмістовних, заплутаних, незрозумілих речень, інакше цей твір публікуватися не буде.
- 1.6. Грамотність. Частіше заглядайте у словник та перечитуйте правила.
- 1.7. Відсутність невиправданої тавтології.
- 1.8. Оформіть текст згідно зі стандартами. Абзаци ставимо не пустими рядками і табами, а за допомогою діалогу «Абзац» і лінійки. Шрифт Times New Roman чи Arial. Не треба вигадувати дизайнерських оформлень, текст має бути читабельним, а не гарним. Якщо є моменти, які хочете підкреслити, виділяйте їх жирним або курсивом.
- 1.9. Ставте повноцінні тире, а не дефіси, літеру «Г», а не «г».

г правий alt + г
Г правий alt + правий Shift + г
— alt + 0151 (з увімкненим NumLock)

2. ЗАГАЛЬНІ ВИМОГИ ДО СТАТТІ (ОГЛЯДУ, РЕЦЕНЗІЇ ТОЩО)

Пункти 1.1-1.3, 1.5-1.9.

- 2.1. Картинки, фото надсилати окремо від .doc файлу.
- 2.2. Обов'язково має бути ЦІКАВИЙ заголовок.
- 2.3. Якщо матеріал великий, намагайтесь розбивати його на частини і робити підзаголовки.

Матеріали надсилайте на нашу поштову скриньку: svit_fantasy@ukr.net

У КІНО З 14 ЛИСТОПАДА

ТІНІ НЕЗАБУТИХ ПРЕДКІВ

UNISON

MR

ROUSSIN

VIVA!

terminal

CENTURON

KINOTUN

COFFEEPOST

H

ictv

GTV

ОБОЗРЕВАТЕЛЬ

MIA

Europa plus

SUSPENSE
FILMS

ПАМ'ЯТАЙ, ХТО ТВІЙ СПРАВЖНІЙ ВОРОГ

ГОЛОДНІ ІГРИ: У ВОГНІ

LIONSGATE presents a COLOR FORCE / LIONSGATE production "THE HUNGER GAMES: CATCHING FIRE" JENNIFER LAWRENCE JOSH HUTCHERSON LIAM HEMSWORTH WOODY HARRELSON ELIZABETH BANKS LENNY KRAVITZ
PHILIP SEYMOUR HOFFMAN JEFFREY WRIGHT WITH STANLEY TUCCI AND DONALD SUTHERLAND CASTING BY DEBRA ZANE, CSA MUSIC BY ALEXANDRA PATSAVAS EDITOR JAMES NEWTON HOWARD EXECUTIVE PRODUCERS TRISH SUMNERVILLE PRODUCED BY ALAN EDWARD BELL, A.C.E.
PRODUCTION DESIGNER PHILIP MESSINA DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY JO WILLEMS, S.C.S. EXECUTIVE PRODUCERS SUZANNE COLLINS LOUISE ROSSNER-MEYER JOE ORAKE ALLISON SHEPARD PRODUCED BY NIHA JACOBSON JON KILK BASED UPON THE BOOK "CATCHING FIRE" BY SUZANNE COLLINS SCREENPLAY BY SIMON BEAUFOY AND MICHAEL DEBRYN

BY FRANCIS LAWRENCE

21 ЛИСТОПАДА
ВІДЧУЙ У ІМАХ

LIONSGATE

THEHUNGERGAMESEXPLORER.COM
VK.COM/HUNGERGAMES

ПРО КОХАННЯ, ВІЙНУ ТА КАЛЬЦИФЕРА

Назва:	Мандрівний замок Хаула
Країна:	Японія
Рік:	2004
Студія:	Ghibli
Тип:	повнометражне аніме
Режисер:	Хаяо Міядзакі
Оригінальний сюжет:	Діана Вінн Джонс

У минулому номері я обіцяла розповісти вам, мої любі читачі, про аніме «Мандрівний замок Хаула», а обіцянки потрібно виконувати. Тож почнімо.

Складно писати про якусь екранізацію і не співставляти її з першоджерелом. А «Мандрівний замок» Хаяо Міядзакі з однойменною книгою Діани Вінн Джонс порівнювати ніяк не можна, бо це зовсім різні історії з різними героями. В аніме від роману залишилися тільки сам замок, Кальцифер та його фінальні слова. Все інше радикально відрізняється.

Перш за все, аніме значно серйозніше за книгу. І сюжет зовсім інший, не кажучи вже про героїв та негідників. «Мандрівний замок» — то справжній антивоєнний маніфест, війна в ньому постає в усій своїй огидності та кровожерливості, тоді як у книзі вона

лише планується і згадок про неї майже немає.

Сам сюжет картини простий, як і все геніальне: Софі Хаттер закохується в чарівника Хаула, який благородно врятував її від двох надто наполегливих солдатів. Того ж дня до її домівки навідується

Відьма Пустища і перетворює дівчину на стареньку бабцю. Софі йде з дому, потрапляє до замку того ж таки Хаула і розуміє, що її місце тут.

Між Софі та Хаулом спалахує кохання, хоча «спалахує» — не те слово. Кохання поступово розгорається із крихітного вогника, перетворюючись зрештою на могутню силу, яка зі старої бабці робить юну дівчину, а з відчайдушного боягуза — не менш відчайдушного

хороброго лицаря, котрий ладен віддати життя за кохану.

Кохання і війна в цьому аніме — дві протилежні сили, що б'ються не на життя, а на смерть. Хаул, відмовившись допомагати королю у війні, стає лютим ворогом для нього та для придворної чаклунки, своєї колишньої вчительки пані Салліман. Натомість Відьма Пустоща несподівано перетворюється на союзника, правда, лише після того, як пані Салліман позбавляє Відьму магичних сил. Пожежа війни розгоряється все сильніше, і Хаул намагається врятувати свою кохану від її смертоносного полум'я. Але хто ж порятує самого Хаула?

Аніме прекрасно намальоване. Пейзажі світу надзвичайно гарні й реалістичні, головні герої просто чарівні, та й епізодичні зовсім не нагадують сіру масу. Контрастні картини миру й війни тривожать душу і змушують замислитися: кому вона потрібна, ця безглузда війна, що приносить тільки смерть та руйнацію? Нікому. Але війни тривають. Чому? Запитання риторичне...

Міядзакі — майстер деталей. В аніме чітко зображено все: від зморшок на обличчі Софі до уламків розбитої королівської оранжереї. І всі ці деталі не

просто так намальовані — вони несуть у собі прихований зміст. Ще однією особливістю творів цього режисера є те, що в них завжди щось та й літає. Особливо це видно саме на прикладі «Мандрівного замку», де ширяє буквально все: Хаул із Софі на самому початку, бойові літаки всіх форм та розмірів протягом фільму, пес Салліман за допомогою власних вух. І навіть мандрівний замок Хаула підіймається в небо з фінальними субтитрами.

Підсумовуючи написане, хочу сказати, що «Мандрівний замок» — гарне аніме, від якого хочеться сміятися і плакати водночас, яке хочеться переглядати тисячі разів, знову й знову проживаючи з персонажами їхні пригоди. Та й герої, живі та щирі, нікого не залишать байдужим (якби Хаула підстригти і зняти сережки — сама б закохалася). І я можу гарантувати вам, що коли ви подивитесь це аніме, то сміятиметеся разом із Кальцифером, переживатимете із Софі, ловитимете бомби з Хаулом, вчитиметеся чарам із Майклом і житимете з їхнім світом, доки аніме не скінчиться. А тоді захочете увімкнути його ще раз...

Інна КОВАЛИШЕНА

Пані та панове, чотири місяці надприродного голоду нарешті закінчилися — 9-й сезон улюбленого серіалу вже на телеекранах. Із четвертого жовтня щовівторка на американському каналі The CW транслюється одна нова серія «Надприродного». Поспішаю заспокоїти тих, хто не виявляє особливого бажання прокидатися о другій ночі (ця прекрасна різниця в часі з США) та слухати сварки братів Вінчестерів незрозумілою англійською; до вечора середи у Всесвітній мережі з'являється досить непоганий переклад нового епізоду. Отож, ми не пропадемо.

2005 рік. Два брати, що їздять на крутій чорній тачці по Америці та вбивають усіляку містичну погань, спричиняють справжній фурор на ТБ. Ті, хто в той час ще додивлялися останні серії славнозвісних «Баффі — переможниця вампірів» і «Всі жінки — відьми», певно, були приємно здивовані появою настільки якісного містичного серіалу, який могли дивитись і тринадцятирічні дівчатка, по вуха закохані в головних героїв, і сорокарічні любителі хоррору. Достатньо сентиментальний, щоб не бути милом, і

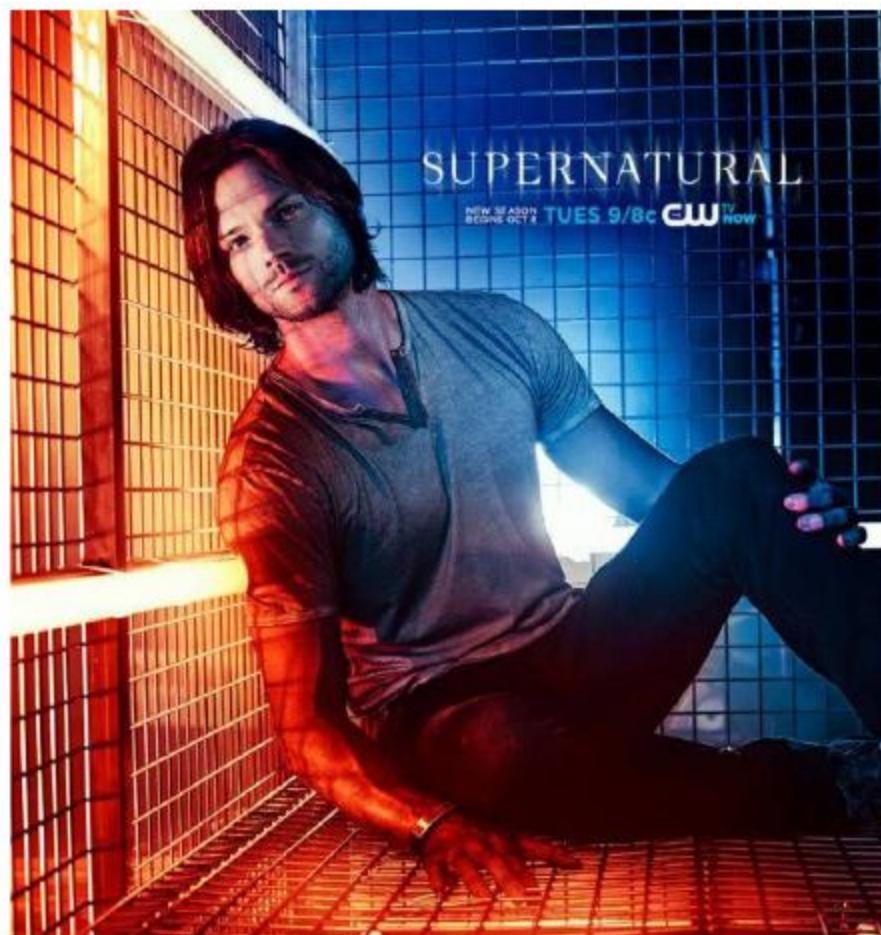
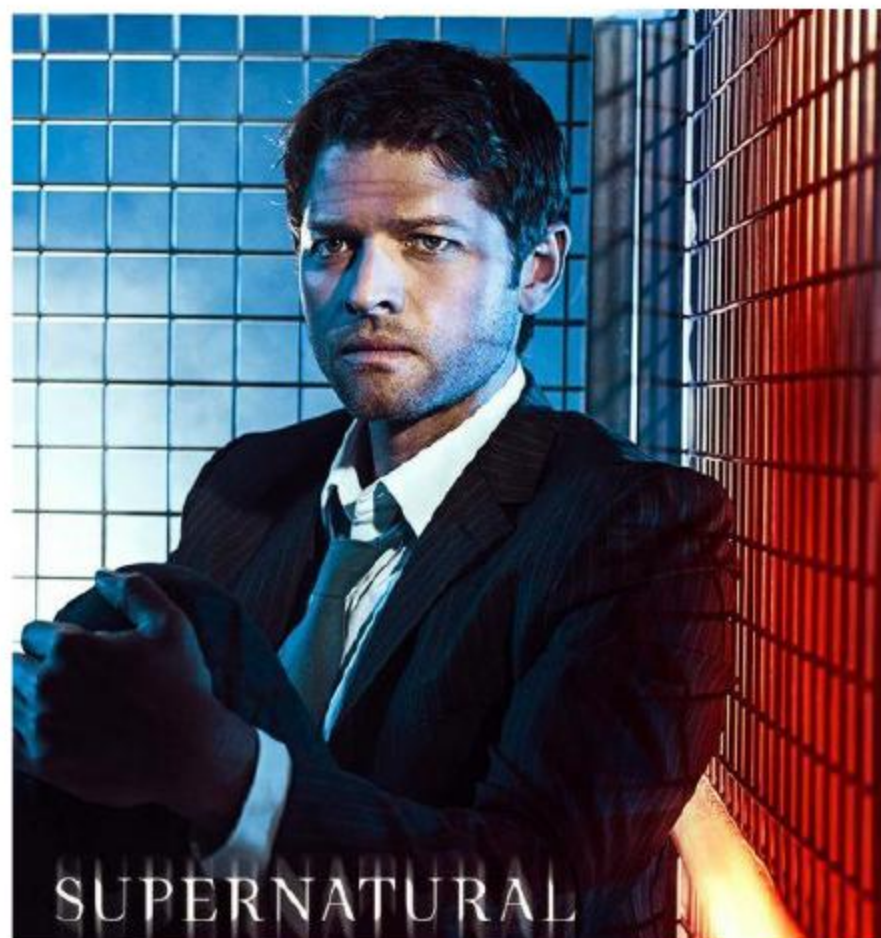
без дурного закадрового сміху з ситкомів, «Надприродне» поєднує в собі найкращі риси драми, комедії та жахів, що дозволяє йому займати високу позицію у списку «Серіали, на які не шкода витратити 10 років свого життя». Окремо варто виділити підбір саундтреків. Давно ви чули по ТБ хіти AC/DC, The Rolling Stones, Bon Jovi, Black Sabbath чи Metallica? Скоріше за все на вимираючих каналах рок-музики. І раптом ці пісні супроводжують один із найпопулярніших серіалів у світі. Ну, чи не диво? «Будьте обережні, перегляд цієї

програми може викликати у вас появу хорошого музичного смаку».

Зараз багато хто говорить про те, що «Надприродне» вичерпало себе після 5-го сезону. Справді, тоді Кріпке (автор «надприродної» ідеї) пішов із серіалу, сказавши, що він уже зняв ту історію, яку прагнув спочатку. Тобто, 6-9 сезони уже не його творіння. І, як не прикро, це дійсно помічається. Але у будь-якому випадку, всю недосконалість і певну нудотність сюжету останніх сезонів компенсують окремі серії, як, наприклад, «Французька помилка», серія про Дикий Захід, чорнобіла кіношна серія про перевертня Дракулу тощо. З'являються нові неординарні персонажі, і взагалі життя Вінчестерів не стоїть на місці. Режисери обіцяють ще й 10-й сезон, тому, якщо ви ще не член сім'ї «Надприродне», то саме зараз чудовий момент ним стати.

Отже, всі ангели пали, Кастіель втратив свої небесні сили, якийсь крилатий хлопець живе всередині Семмі, а Кроулі зачинений у підвалі Вінчестерського бункеру. Запасаємося попкорном, не забуваємо купити пиріг та тиснемо на газ старенької Імпали — шоу продовжується.

Анна ВАКОЛЮК

Назва:	Надприродне
Рік:	2005-2013
Країна:	США
Тип:	телесеріал
Сезонів:	9
Режисери:	Ерік Кріпке, МакДжі, Роберт Сінгер, Кім Мен- нерс
Актори:	Джаред Падалекі, Дженсен Еклз, Міша Коллінз

СЬОМА ЗІРКА У СУЗІР'І

Уже всьоме у смт Партеніт відбувся Міжнародний фестиваль фантастики «Сузір'я Аю-Даг». У роботі фестивалю взяли участь понад сто двадцять учасників з України, Росії, Латвії, Ізраїлю та США. Фестиваль приймав ЛОК «Айвазовське», відомий своїм парком-пам'яткою садівництва.

Цього разу гаслом фестивалю було обрано «Звичайне диво», тож відкриття, заходи та закриття фестивалю були театралізовані у дусі видатного фільму Марка Захарова.

Традиційно, програма фестивалю складалася з кількох блоків, найбільший з яких — майстер-класи для авторів-початківців. Керівники фестивалю намагалися представити можливість зростати авторам різних жанрів та майбутнім літературним критикам.

Так, відбулися майстер-класи з наукової фантастики «Є контакт?» (керівники Антон Первушин та Ярослав Веров), з містичного горор-бойовику (керівник Дмитро Скірюк), з

фантастики жіночим почерком (керівник Олена Первушина), з рецензій на фантастичний твір (керівник Дмитро Володіхін), з нф-есеїв (керівники Людмила Синіцина та Дмитро Федотов). Також учасники мали змогу попрактикуватися у мистецтві історичного діалогу під орудою Далії Трускіновської. Найкращі твори будуть опубліковані у збірці «Настоящая фантастика – 2014», яка запланована до виходу у видавництві «Ексмо» наступного року.

Інший великий блок фестивалю — доповіді, які стосувалися найрізноманітніших тем. Так Володимир Єшкілев розмірковував про етнічні коріння української фантастики та окреслив, чому вона

схиляється до чорних утопій. Владислав Русанов звернув увагу на неточності та ляпи, яких припускаються автори при описі верхової їзди. Упорядник низки збірок Сергій Чекмаєв розповідав про можливі нові формати існування книжок, Дмитро Володіхін порівнював три екранізації роману С.Лема «Солярис». Юлія Галаніна представила на розсуд слухачам деконструкцію бестселерів Дена Брауна та Стефані Маєр, та якими засобами автори підтримують увагу аудиторії. Тему продовжили Олег Ладиженський та Дмитро Громов (Г.Л. Олді), які у доповіді «Про нас про всіх — які, до біса, вовки?» звернули увагу на дивне про-

тиставлення натуралістичного темного фентезі, яке користується популярністю, та натуралістичного горору, який провалюється у продажах. На думку письменників, уся справа в тому, на які гачки письменник чіпляє читача і, якщо книга оповідає йому про те, що може відбутися з читачем у реальному житті – вона стає моторошною, а відтак летить до кошику.

Володимир Єшкілев під час виступу

Також відбулася низка презентацій, серед яких підкреслимо появу одразу трьох нових літературно-художніх журналів «ФанСіті» (Москва), «Фантастика і детективи» (Москва), «Космопорт» (Мінськ) та офіційний вихід співавторського роману на шістьох авторів «Фимбулвинтер. Пленники Бирюзы», де серед співавторів п'ять представників України.

Не оминемо увагою і презентацію нової міжвидавничої серії «Партеніт», у якій виходять твори, що рекомендовані до видання за підсумками романного фестивалю, та тво-

ри керівників семінару. На фестивалі були представлені перші чотири книги серії.

Окремим пунктом програми було винесено диспут «Конкурси оповідань: трамплін для автора-початківця або могла?». На захист конкурсів виступив їхній багаторазовий учасник та призер Майк Гелпрін, проти – видавець Гліб Гусаков.

Відзначимо дуель на рапірах молодого письменника проти знаного видавця Юрія Іванова (вид. «Шико», перемогу у якій святкував видавець із рахунком 5:4. Наразі невідомо, що тепер винен видавцеві письменник).

Удруге відбулася котяча вечірка. Під пісні на зазначену тематику учасники танцювали та брали участь у жартівливих конкурсах та вікторинах. Вечірка стає однією з візитівок фестивалю.

Офіційна частина фестивалю була підсумована врученням нагород:

Премії, що вручаються за рішенням журі:

- «Та, що біжить хвилями» (за жіночий образ у фантастиці): Наталія Шнейдер, Дмитро Дзиговбродський, роман «Сорные травы»;

- «Фіолетовий кристал» (ім. Л.Козинець, за образ Криму у фантастиці): Ігор Вереснев, оповідання «Рубцы мироздания»;

- «Золотий ланцюг» (ім. О.Гріна, за збереження романтичної традиції): Дмитро Володихін, роман «Мастер побега».

Премії, що вручаються за рішенням відвідувачів фестивалю:

- «Сузір'я Малої Ведмедиці»: Степан Вартанов, роман «Маятник»;

- «Сузір'я Великої Ведмедиці»: Юлія Зоніс, роман «Геном Пандоры».

Повний список лауреатів премій фестивалю, премії «Нове ім'я у фантастиці», а також прізвища переможців майстер-класів дивіться у офіційному прес-релізі фестивалю за адресою: <http://www.audag.org/?p=2206>

Фестиваль завершився, проте оргкомітет не відпочиває, адже зараз триває прийом рукописів на шостий літературний романний семінар під керівництвом Г.Л.Олді та А.Валентинова «Партеніт-2014», який пройде з 15 по 22 травня наступного року.

Умови участі викла дені за адресою: <http://www.audag.org/?p=2123>

*Олег СІЛІН
Фото автора*

Повний фотозвіт із фестивалю дивіться на наступній сторінці.

Повний фотозвіт із фестивалю фантастики «Сузір'я Аю-Даг»

У парку «Айвазовське»

Відкриття фестивалю

Дуель

Новинки фантастики

Під час доповіді Г.Л.Олді

Закриття

Я не можу
літати!

Зараз ти
летиш.

Кожен ПОЛІТ
починається
з ПАДІННЯ.

Я ПАДАЮ!

ЧИТАЛЬНЯ

ЗОРЯНА ЗОРЯНА

Інна Ковалишена

Розділ 4

Неймовірна історія

— Ти колись бувала в тому домі, де зупинилися ми з Максимом?

Зоряна кивнула у відповідь і тихо промовила:

— Жінка... Вона приїжджала раз на кілька місяців, і я чомусь щоразу опинялася біля її будинку. Вона завжди пригощала мене цукерками чи морозивом. А насамкінець давала яблуко, кисле страшенно. Але я все одно його їла, щоб та жінка не образилася. Дивно, я навіть не пам'ятаю її імені.

— Лідія... Її звать Лідія. Це моя мама, — озвався Максим.

— Наша мама, — тихо промовила Ліна, не дорікнувши Максимові за те, що встрявав. — А яблуко — ось воно, — із цими словами вона витягла з кишені жовте яблуко, трішки зморщене, таке саме, як і ті, чий смак Зоряна досі згадувала з огидою. — Це яблуко, — продовжила дівчина, — просочене отрутою, яка може вбити звичайну людину і знищити дар чарівника, бо магічний дар завжди приймає перший удар на себе. Максим підтвердить мої слова.

Максим поморщився:

— Одного разу мама забула таке яблуко на столі, і я скуштував його. Надкусив і виплюнув — це мене врятувало... — хлопчик замовк і здригнувся. Певно, спогади були далекі від приємних.

— Він пролежав у гарячці кілька днів, — продовжила за брата Ліна. — Його дар ледве не зник. Від одного-єдиного шматочка. А скільки яблук з'їла ти?

Зоряна здригнулась. Лихе передчуття закралося в її серце:

— Але навіщо мене труїли цими яблуками?

Ліна опустила очі:

— Усе почалося тринадцять років тому. Мені тоді було сім років, а Максиму — всього кілька місяців. Наші спеціалісти встановили, що в Карпатах відбудеться руйнівний землетрус. Зазвичай у нас землетруси невеликої сили. Ти ж знаєш, — Зоряна кивнула. — Але цей землетрус був винятком. Він мав стати руйнівним, страшенно руйнівним. Такі трапляються раз на тисячу років. Чарівники були в розпачі: попередити людей неможливо, але й допустити трагедію не можна.

Урешті-решт усі намагання відвернути лихо виявилися марними. Почалися напружені дні очікування. Але землетрусу не було ні в призначений день, ні опісля. Почалися дослідження, і виявилось, що землетрус відвернула неймовірно могутня магія, настільки могутня, що здатна керувати стихіями.

Такі чарівники були й раніше. Люди називають їх мольфарами. Однак жодний мольфар не має сили, здатної відвернути землетрус. Тоді почалася справжня паніка: людина, котра змогла відвернути землетрус, має бути надзвичайно могутньою. Хтозна, що вона забажає натомість.

Пошуки привели до маленької дівчинки, яка три місяці тому народилася в пологовому будинку провінційного містечка...

Зоряні перехопило подих: вона починала розуміти, навіщо Ліна розповідає їй цю історію.

— негайно скликали міжнародний конгрес, що мав на меті вирішити долю цієї дівчинки. До складу української делегації входили і мої батьки.

Конгрес проходив у Варшаві, у великому старовинному замку. Мама побоялася залишити нас із братом на родичів і взяла з собою. Тому я добре пам'ятаю, про що там говорили...

Ліна замовкла, збираючись із думками. Максим із подружкою не порушували тиші. Минуло кілька надзвичайно довгих хвилин, перш ніж дівчина знову почала говорити:

— Звісно, мене ніхто не допускав до засідань, але я тоді вже мала талант пхати носа в чужі справи і знайшла таємний хід, через який було зручно підглядати за конгресом.

Думок було багато, і всі вони були різними. Особливо мені запам'ятався один японець, який уперто твердив, що дівчинку треба берегти як зіницю ока і, коли вона виросте, поставити її дар на служіння людям. Воно й зрозуміло: Японія завжди страждала від землетрусів. Але таких точок зору було надто мало.

Більшість боялася цієї дитини. Як не крути, а магія — це влада. Могутня влада. І більшість не хоче цією владою ділитися...

Наша магія потребує повного контролю емоцій, тож люди, які хочуть досконало знати її, мусять ховати глибоко в собі всі почуття та емоції. Із часом це приносить свої плоди, і людина стає черствою та холодною. Така ціна магії. А тут з'являється людина, магія якої не лише не потребує такої жертви, а й значно могутніша за звичайну.

Століттями ми намагалися підкорити собі стихії, але природа однозначно показала, хто є хто. А тут —

тримісячна дитина... Дехто пропонував найрадикальніше рішення: «Немає людини — немає проблеми». На щастя, таких думок теж було небагато.

Зрештою конгрес вирішив не вбивати дівчинку, а знищити її дар. Для цього знайшли людину, котра мала час від часу підсовувати їй цю отруту і не давати дару прокинутися. Ця робота дісталася нашій мамі...

— То ця дівчинка — я? — неслухняними губами спитала Зоряна. Ліна тільки кивнула. — Не може бути... Це неправда, ви помилилися... ВИ ПОМИЛИЛИСЬ!!! — майже кричала вона.

— Це правда, — просто сказав Максим, і Зоряна повірила. Вона не вірила в той момент нікому, навіть самій собі. А Максиму повірила...

— Але чому саме я? І навіщо мені цей дар?

— На перше питання відповіді я не знаю, — зітхнула Ліна. — А ось на друге... Ти чула колись легенду про дерево життя? — Зоряна кивнула. На слова у неї просто не вистачило сил. — Деревом життя часто називають інше дерево, справжня назва якого Серце Світу.

Серце Світу росте на мандрівному острові, який щонаочі змінює місцеперебування, ніде не затримуючись більше, ніж на один день. Задача Серця Світу — підтримка рівноваги між добром і злом на землі. Довгий час воно справлялося зі своїм завданням, але нещодавно почало давати збої. Тільки не запитуй мене, як про це дізналися: це вища магія, і навіть я її погано розумію. Але я довіряю людині, яка мені це розповіла.

На мандрівний острів ще жодного разу не ступала людська нога. Але за допомогою певних обрядів можна побачити, що там коїться. Після останнього такого сеансу стало зрозуміло, що дерево всихає. Кілька гілок уже повністю висохли, а квіти на Серці Світу не розцвітають уже давно. Це не просто погано, а дуже погано... Якщо дерево продовжуватиме всихати, це завершиться катастрофою. Рівновага між добром і злом, і без того хистка, порушиться назавжди.

Ця звістка знову викликала серед чарівників паніку: всі кинулися шукати вихід. Мене ця паніка стороною не обійшла, але мені пощастило знайти в архівах Світозару одне дуже давнє пророцтво. Таке давнє, що його навіть у секретні архіви не помістили.

— Яке ще пророцтво? — втрутився Максим. — Ти мені ні про яке пророцтво не розповідала.

— *Hasnutyme pulsat hostium facta autem tribulatione et vita in corde mundo, in finem trahunt Lorem princeps ea que in corde suo cognoscitur spiritus,* — заплющивши очі, промовила Ліна. — Це латина. Означає «Коли біда постукає у двері і гаснутиме життя у Серці Світу, відвернути кінець зможе Зоряна княгиня, що буде впізнана за подихом стихій у Серці своїм».

— І що це означає? — спитала Зоряна, знаючи наперед, яка буде відповідь.

— Зоряна княгиня — це ти, — підтвердила її побоювання Ліна. — А подих стихій — це твій дар.

— Але звідки ви знаєте, що я і є та сама Зоряна княгиня? — вчепилася в останню надію дівчинка. — У пророцтві мого імені немає.

— Кулька... — чи то запитав, чи то ствердив Максим. Його сестра кивнула.

— Саме так, кулька. Вона створена з пошукового скла, і знайти її може лише той, кому вона призначена. Ця кулька була призначена Зоряній княгині.

Зоряні на мить стало погано: вона мусить рятувати світ! Чому вона? Є ж інші, сильніші, хоробріші. А вона не впорається.

— Я не хочу! Не буду! В мене не вийде! — залепетала вона як маленька налякана дитина.

— Твоє бажання чи небажання нічого не означає, — похитала головою Ліна. — Ти єдина, хто зможе пройти на мандрівний острів, бо тебе його магія визнає за свою. І саме для цього ти отримала такий могутній дар. Твоя місія — врятувати Серце Світу. Ти, звісно, можеш відмовитися. Але крім тебе це нікому не під силу.

Ці слова пролунали, наче удар обухом по голові. Зоряна зірвалася з місця і побігла світ за очі. Їй хотілося втекти, сховатися від усього світу, від самої себе та від Ліниних слів.

Дівчинка добігла до краю Світозару й зупинилася. Тільки тепер вона збагнула, що не знає, як запустити веселкові сходи й повернутися додому. Вона розгублено озирнулася і побачила Максима, що тримав у руці пакет із мармуровою кулею.

— Ти забула ось це... — хлопчик простягнув їй пакет. Зоряна відвернулася. — Я розумію, у тебе занадто багато вражень для одного дня, але спробуй подумати тверезо, — почав Максим. — У тебе є сила, яка може врятувати світ. Більше це не вдасться нікому. Чого ти боїшся?

— Боюся, що в мене нічого не вийде.

— Вийде. Тобі все під силу, варто лише захотіти.

— З чого ти це взяв? Ми знайомі лише кілька днів.

— Поправка: ти мене знаєш кілька днів, а я тебе — вже давно, — на запитальний погляд подружки він відповів: — Мама тебе дуже любила. Коли вона поверталася додому, згодувавши тобі чергове яблуко, то завжди розповідала, яка Зоряна хороша, розумна, добра ввічлива і так далі... Мене це страшенно злило. Здавалося, мама любить тебе більше за рідних дітей. Але тепер я знаю тебе і розумію: усе, що вона говорила, —

правда. І я вірю в тебе.

— Ти віриш... А більше ніхто, — дівчинка пропустила повз вуха комплімент.

— Не тільки я, — похитав головою Максим.

— А хто ще?

— Qui mea verba mundi.

Зоряна здивовано глянула на друга.

— Це латина, — посміхнувся Максим. — Означає «Той, хто створив мій світ зі слів». Бог, одним словом. Якщо Він наділив тебе таким даром, то Він знає, що ти впораєшся зі своїм завданням.

— Ти теж знаєш латину? — здивувалась Зоряна, на мить забувши про свої страхи. Їй здалося дивним, що Максим і його сестра так чудово знають «мертву» мову.

— Мушу знати, — зітхнув хлопчик. — Усі заклинання — це латинські слова та фрази. От, наприклад, та назва Бога, яку я тобі сказав, — частина непорушної клятви, створеної за Середньовіччя. Тоді релігійні війни були звичною справою, і чарівники, щоб не сваритися зайвий раз, придумали таке універсальне ім'я Бога. Воно підходить до будь-якої релігії.

А повністю клятва звучить так: Sit qui mea verba mundi orbem terrarum in testimonium inter me et te. Це означає: «Нехай Той, хто створив мій світ зі слів, стане свідком між мною і тобою».

— Зрозуміло, — кивнула Зоряна. — А якщо хтось порушить таку клятву?

— Помре, — коротко відповів Максим. Він на мить замислився і озвався: — Зоряно!

— Га?

— Sit qui me creavit orbem terrarum in testimonium inter me et te, я завжди буду з тобою, що б ти не вирішила, і допомагатиму тобі у твоїй місії.

Зоряна здригнулася. Вона чекала будь-чого, але не цього. Дівчинці стало страшно: а якщо її друг не зможе дотриматися клятви і помре?

— А відмінити клятву можна? — з надією спитала вона.

— Можна. За спільної згоди сторін.

— Тоді... — почала Зоряна, але Максим перебив її:

— Але я не згоден. Це мій вибір, змирися з ним.

— А якщо Ліна дізнається? — спробувала напоумити друга дівчинка.

— То що вона зробить? — знизав плечима хлопчик. — Клятву я вже дав.

— Навіщо це тобі?

— Щоб ти знала, що не будеш самотньою. Я буду з тобою. Ми ж друзі?

— Друзі... — сумно посміхнулася Зоряна.

У голові дівчинки панував повний хаос: вона не знала, що робити й куди йти. І Максим відчув це:

— Гадаю, зараз тобі краще піти додому. Перевариш сьогоднішні враження і зрозумієш, що варто робити.

Зоряна мимоволі глянула на небо і застогнала: Сонце вже сідало. Навколо нього рваним кільцем зібралися хмари і вигравали всіма відтінками червоного. Небо заповнили химерні тіні.

— Мама мене вб'є! — констатувала дівчинка. — А може, це й на краще. Не доведеться нічого вирішувати.

— Не вб'є! — запевнив подружку Максим. — Зачекай мене тут. За п'ять хвилин повернусь! — гукнув він і зник.

Повернувся хлопчик швидко, несучи якийсь невеличкий згорточок. На запитальний погляд подружки відповів:

— Це заморожене заклинання. Не питай, як воно робиться, сам не знаю. Його лише в одинадцятому класі вивчають.

— А навіщо воно?

— Щоб мама твоя на тебе не кричала. Якщо пустити просте заклинання, то засічуть, доведеться довго розбиратися. А заморожене заклинання не так просто засікти, воно повільно розморожується. Мамі твоїй здасться, що ти її попереджала про свій пізній прихід.

— Ти сказав: «Засічуть». А хто засіче? — поцікавилась Зоряна.

— Влада. Нам заборонено використовувати магію відносно звичайних людей. У законах написано, що в надзвичайних випадках це дозволено. Щоправда, ніде не визначено, які випадки можна назвати надзвичайними, і часто це вирішує товщина гаманця чарівника. Втім, це не тільки в нас так.

— А якщо нас засічуть? — знову спитала дівчинка. Вона не хотіла, щоб Максим мав через неї проблеми.

— Не бійся, — махнув рукою хлопчик. — Заморожене заклинання не так просто виявити. До того ж це заклинання невеличке.

Заспокоївшись, Зоряна рушила за другом. Вона сама не розуміла, чому беззаперечно вірила його словам. Максим смикнув важіль, що знаходився на краю хмари, і веселкові сходи знову опустилися. Друзі ступили на першу сходинку і почали спуск.

— А яке заклинання опускає сходи? — поцікавилась Зоряна.

— Це ніяке не заклинання. Ти ж бачила — я смикнув важіль. У Світозарі далеко не всі чарівники. Він занадто великий.

— Ну, не такий він уже й великий... — пробурчала дівчинка.

— Світозар дуже великий як на летюче місто... — по складах повторив Максим. — Коли його будували п'ятсот років тому, сил самих чарівників не вистачало, тож у цьому їм допомагали звичайні люди. Вони ж і поселилися тут опісля.

— А навіщо ж будували таке велике місто?

— На зло полякам, — хихикнув Максим. — Перші летючі міста з'явилися в Польщі. Хоча містами їх можна назвати умовно. То були кілька будинків та вежа керівника. Наші чарівники не могли змиритися з тим, що таке відкриття належить полякам, тоді ж українці з поляками гризлися добряче. Вирішили наші чарівники збудувати таке місто, яке б ніхто не зміг перевершити. От так і виник Світозар. А за кілька місяців почався той мор...

— Який мор? — зіщулилася Зоряна.

— За легендою, коли з'явився Світозар, його жителі загордилися і вирішили порвати зв'язки із землею. Вони перестали спускатися на землю, ну, крім купців та ще декого, перестали вирощувати рослини, навіть квіти в горщиках, і за це поплатилися.

За кілька місяців у місті почався страшний мор: люди довго страждали від болю, а через деякий час просто засинали і більше не прокидалися. Померли сотні людей, а потім усе скінчилося так раптово, як і почалось.

— Що, просто скінчилось і все? — недовіжливо перепитала його подруга.

— Ну, не зовсім. Старійшини міста помітили, що люди, котрі у справах час від часу бувають на землі, не хворіють. Багатьом це здалося підозрілим, і вони знайшли людину, котра погодилась найнятися до одного купця і повідомляти раді старійшин усі підозрілі речі. То був хлопець на ім'я Володислав. Його й досі вважають заступником нашого міста.

Той хлопець не розкрив жодної страшної таємниці, він просто відчув, ступаючи на землю після довгого польоту в небесному місті, як повертаються до нього сили та зникає біль. І люди зрозуміли, що, навіть створивши летюче місто, вони не зможуть жити, відірвавшись від землі. Тоді й збудували Веселкові сходи, а жителі Світозару регулярно спускались на землю, проводячи там хоча б три дні на місяць.

— Зрозуміло, — кивнула Зоряна. — А як ці сходи створили?

Максим засміявся:

— У тебе колись закінчатся питання?

— Цікаво, як би ти поведився на моєму місці? — пирхнула дівчинка і відвернулася. Вона ненавиділа, коли хтось розмовляв із нею таким поблажливим тоном.

— Напевно, так само, — примирливо відповів Максим. — А сходи робить чарівний кристал, який пропускає через себе сонячне проміння і, заломлюючи його, створює Веселкові сходи. Приходь завтра, я покажу тобі цей кристал.

Дівчинка замислилась. Повертатися до Світозару, як і до розмови з Ліною, їй не хотілося.

— Це не означає, що ти мусиш до завтра щось вирішити. Просто я хотів би, щоб ми, незалежно від твого рішення, залишилися друзями. То ти прийдеш?

— Прийду.

Максим аж засяяв від радощів:

— Ну, то ходімо, розберемося з твоєю мамою.

Мама підтвердила найгірші Зорянині сподівання. Вона зустріла друзів на порозі й почала свій «концерт»:

— Зоряно! Де ти шастаєш цілий день? Я що, наймичка, всю роботу сама робити? І з ким це ти прийшла? Людоньки! Вона вже хлопців додому водить! А не зарано?

Зоряна розгублено глянула на Максима. Вона любила свою маму, але в такі моменти дівчинці було за неї соромно. Проте хлопчик лише ввічливо посміхнувся:

— Доброго вечора! Мене звать Максим, і я друг вашої доньки. Вибачте, будь ласка, це я затримав Зоряну. Візьміть ось це, — різко змінив він тему розмови і простяг жінці заморожене заклинання.

Зорянина мама розгублено замовкла і взяла згорточок. Усередині лежав якийсь безформний червоний предмет, найбільше схожий на шматок пластиліну. Від предмета миттю піднялися випари, жінка вдихнула їх і розгублено закліпала. Так тривало кілька секунд.

— Донечко, ну що ж ти не сказала, що прийдеш із другом? У мене навіть нічим його погодувати. Я зараз хоч якийсь салатик зготую...

Максим слабо запротестував, але із Зоряниною мамою було марно сперечатися.

— Узагалі-то, так не мало бути, — прошепотів хлопчик. — Мабуть, заклинання дало збій.

— Це не заклинання, — хихикнула Зоряна — Це — моя мама. Проти неї всі заклинання безсилі.

Дівчинка врятувала друга від маминої гостинності аж за годину, коли Максим уже виглядав нещасним, наче мокре кошеня. Проте втікаючи він не забув спитати.

— То ми завтра знову зустрічаємось?

— Якщо мене мама відпустить...

— Відпустить, — махнув рукою Максим. — Заклинання діятиме ще два дні.

— Клас! Даси мені ще кілька штук?

— Постараюсь, — пообіцяв хлопчик, і друзі попрощалися.

Далі буде...

«Володарка Мрій», малюнок автора

ФЕЕРІЯ

Сергій Пильтяй

Феєрія

(нарис-фантазія)

Чи бував ти в країні своїх мрій, країні своїх снів? Коли ти занурюєшся в неї, перед тобою відкривається дивний світ, що зовсім не схожий на реальність. У цій країні можливо все, і ти відчуваєш, як вона захоплює тебе і несе туди, за небокрай, за межу реальності.

Ось перед тобою відкривається віковичний ліс. Величаві сосни здіймають свої шапки-крони до самих небес, і, коли ти дивишся вгору, вони змикаються над тобою величезним шатром. Сонячні промені, проходячи крізь смарагдову хвою, набувають зеленкуватого відтінку і ніби матеріалізуються у стрімкі сонячні стріли. Бір живе своїм життям. Десь у височині перегукуються птахи; ось клубком полум'я промайнула лісова білка; великі червоні мурахи діловито метушаться по землі.

Аж раптом через увесь цей шум життя пробивається дивна мелодія. Вона летить із-за пагорба, і ти, зачарований цією музикою, летиш до неї, ніби метелик на полум'я. Виходиш на пагорб, а там перед тобою відкривається захоплююча картина: в долині лежить невелике озерце, що оточене заростями осики та вільхи, ніби блакитна іскра в смарагдовому морі.

На березі затоки на великому камені сидить ельф-мандрівник і грає на флейті. Дивно бачити ельфа в місцевості, що споконвічно належала мавкам-боровинкам. Сюди навіть не сміють заходити грізні болотні тролі, і лише інколи забрідає самотній лісовик, щоб назбирати чудодійних трав, що ростуть лише біля цього озера.

А мелодія все лине і лине. Саме вона примушує тебе замертти і злитись із навколишньою природою. Тут не чути навіть співочих птахів та шуму листя, ніби весь Всесвіт прислухається до цієї мелодії.

Ось ти помічаєш, що ти — не єдиний слухач. Недалеко від води, на піску, примостилась озерна русалка, що також затамувала подих, прислухаючись до чаруючих звуків.

А ельф все грає і грає, і здається, що ця мелодія буде лунає вічно.

Та ось музика завмирає, ельф підводиться і уважно вдивляється в зарості верби на тому боці затоки, а потім схиляє голову і кладе руку із флейтою на груди. Русалка ж повертається до води, але не тікає і зацікавлено, з острахом, спостерігає за тим, що відбувається на тому березі.

Ти також мимоволі починаєш поглядом шукати між верболозом щось дивне. І ось з'являється Вона — твій провідник по країні твоїх Мрій. Витончене обличчя, великі блакитні очі, невеликі загострені вухка, що виглядають з-під чорного хвилястого волосся. Вона рухається не рухаючись, вона схожа на воду, що тече руслом ріки. Це Вона — Володарка Феєрії, що покаже тобі все твоє єство. Вона прямує до тебе, і ельф, що стоїть осторонь, з подивом і цікавістю дивиться на тебе, ніби він тебе давно знає, але не може пригадати звідки.

А ви з Володаркою прямуєте на галявину, де на вас чекають два величаві грифони, і ви миттєво злітаєте в небо, і озеро перетворюється на коштовний блакитний камінь у зеленій оправі.

Перед тобою відкривається захоплююча панорама велетенського лісу, а десь на горизонті виблискують сніговими шапками гори, до яких ви прямуєте.

Ось ви уже летите між цими горами. Десь там, внизу, під товщею гірських порід, кують свою досконалу зброю працелюбні гноми, гірські кобольди риють свої нори, а могутні дракони оберігають свої скарби.

І тільки-но ти згадав про драконів, як перед тобою з'являється представник цього древнього роду. Розкинувши крила, він летить поруч, ніби супроводжує вас, і сонце грає веселкою на його сріблястій лусці. Ти дивиєшся, як таке велике створіння може літати, але це питання відразу ж вилітає в тебе з голови, тому що тут панує магія. Ти відчуваєш, як тонкі магічні волокна пронизують цей світ, ці гори, всі живі істоти, що населяють цю країну.

Дракон тим часом робить неймовірний переворот у повітрі і починає знижуватись. А ви все продовжуєте летіти. Ось вже скінчилися гори і почалось море, що мерехтить всіма відтінками синього — від яскраво-блакитного до чорно-синього.

Море живе своїм життям: десь глибоко, в товщі води промайнула тінь якогось гігантського створіння. Мабуть, то легендарний левіафан, що наводить жах на моряків і може миттєво потопити цілий вітрильник.

Обидва грифони починають стрімко підійматись, і лінія горизонту тікає від вас, і ось уже навколо лише

морська блакить та чисте безхмарне небо. І якби не сонце, то можна було б заблукати в цьому блакитному безмежжі. Але цього ніколи б не сталося, тому що ти повністю злився з грифоном та оточуючим світом і відчуваєш себе повноправним володарем цього простору.

Тим часом на горизонті з'являється пік, і ви починаєте знижуватись. Уважно придивившись, ти помічаєш, що це невеликий острів з високою скелею посередині. Верхівка цієї скелі ніби зрізана і утворює майданчик, в центрі якого височіє моноліт. Саме на цей майданчик ви спускаєтесь. Злізши з грифона ти, зацікавлений, підходиш до моноліту, що має форму обеліску. На кожній його грані вибито рунами якісь написи.

До тебе підходить Володарка і ваші погляди зустрічаються. В її очах бачиш якесь дивне почуття змішане зі смутком і надією.

— Чому ми сюди прилетіли? — питаєш ти.

— Це ти привів нас сюди, — відповідає Володарка. — Адже ти хочеш лишитися тут, у Феєрії?

— Так.

— Тут вирішиться твоя доля. Цей обеліск є місцем здійснення твоїх мрій. На ньому написано: "Хто б ти не був, звідки б не прийшов, якщо ти стоїш біля цього обеліска, тобі потрібно зробити вибір. Якщо ти зробив вибір — вороття вже не буде. Чи готовий ти безповоротно змінити себе? Вибір за тобою. І нехай в цьому тобі допоможе Володар Мрій та Думок".

— А хто такий Володар Мрій та Думок?

— Це сполучна ланка між тобою та Феєрією.

Володарка заплющує очі, її руки починають виводити якісь жести та фігури, а губи шепочуть дивні слова. Аж раптом над вершиною обеліска спалахує нестерпне біле світло.

Ви відходите від обеліску, а над ним в цей час з'являється людський силует, що висить у повітрі, і саме від нього розходить ся це світло.

— Вітаю тебе, мандрівнику мрій, — чуєш ти, і вібрація цього голосу проймає тебе до кісток, примушуючи свідомість зламати всі межі між реальністю та мрією. І ти запитуєш:

— Ти — Володар Мрій та Думок?

— Так, — відповідає постать, — я є тим, хто тобі зараз потрібний. Адже ти хочеш залишитися тут, у цій країні Мрій?

— Так, — відповідаєш ти.

— І ти хочеш лишитися тут, незважаючи на те ким будеш: чи то воїном, чи чарівником, королем, чи жебраком?

— Так, адже я сам будую свою долю і можу бути тим, ким захочу.

— Отже, це твоя остаточна відповідь?

— Так, я згоден на будь-що, аби залишитися тут.

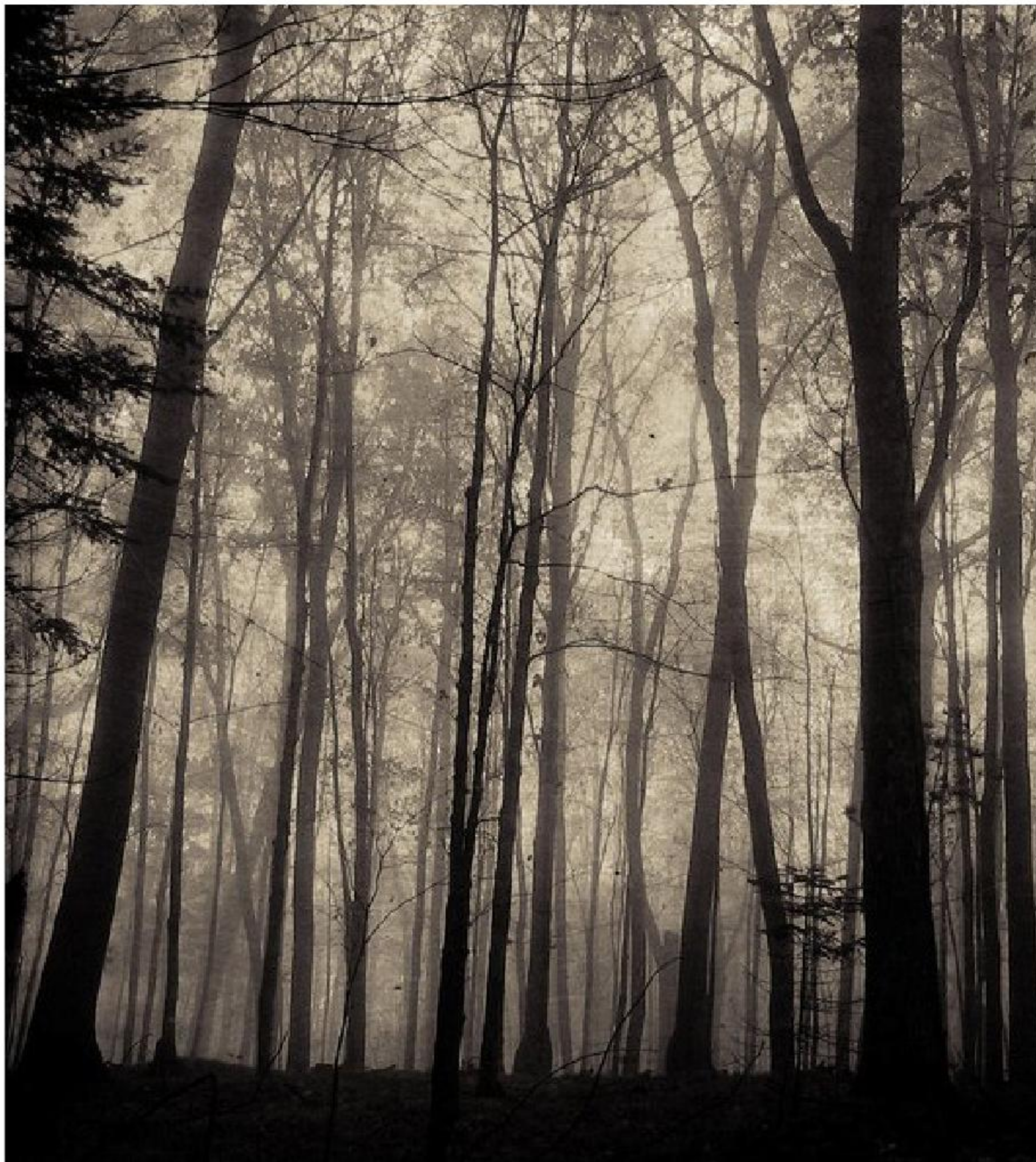
— Віднині для тебе мрія стає реальністю, а реальність — мрією, і нехай у твоїх діяннях допоможуть тобі Володарі цього світу, — з цими словами силует зникає, а з ним згасло і світло, що оточувало його.

Ти повертаєшся до Володарки, що весь цей час стояла позаду тебе і помічаєш, що на її вустах сяє м'яка усмішка.

— Вітаю тебе, новий жителю Феєрії.

І ти, опустивши голову, автоматично припадаєш на одне коліно перед Володаркою Феєрії і відчуваєш, що став частинкою цієї країни, а вона стала частинкою тебе.

Піднявшись, ти помічаєш, що Володарки і одного грифона немає; перед тобою вирує безмежний океан, а десь там, за горизонтом, на тебе чекає країна, часточка якої б'ється у твоєму серці.

МАТИ І ДИТЯ

Олександр Шеремета

Туманним, темним, сивим лісом,
Дитя нехрещене блукає.
Душа, заложна чорним бісом,
Сидить під явором, ридає.

Нема притулку у дитини,
Снувати має без покою.
А їй так хочеться родини.
Послухать на ніч колискову.

Прийти до матері, до неньки,
Де тином цвіт рясенько в'ється,
Спитать: «Чому моє серденько
Холоне в лісі тім, не б'ється?»

Тоді заплаче горе-матір,
Буде просить в дитя прощення:
«Я так хотіла ще гуляти...
Та вже стара я, жду скінчення...»

«Ходім зі мною, моя мамо.
Тепер твоя прийшла пора.
Ти коло мене ляж під явір,
Підемо разом, ти і я».

І посміхнулася старенька,
Дитині руку простягла:
«Веди, дитя моє рідненьке,
Де будем разом ти і я».

МАРТА І ГОДНИМІЖАР

Анастасія Шнайдер

Розділ 3

Нескінченна дорога добігала до кінця. Силует Північної вежі замайорів перед її очима миттєво. Вперше за добру годину швидкої ходьби Марта полегшено зітхнула. Вона не хотіла забаритися. Гарчання ведмедя перетворилося на жалібне скавчання. Ось і вежа. Ось і варта.

Не просто білого, а білосніжного ведмедя побачила Марта перед брамою у місто. Він якось дивно ходив, наче перевалювався, у нього, очевидно, сталося щось із лапою. Ведмідь спускався вниз, до моря, і Марта здогадалася, що пунктуальний сом уже приплив і сюди.

— Ой-ой-ой! Біда, біда, горе, — говорив сом. — Як же таке сталося?

Марта підійшла зовсім близько і змогла бачити закривавлену лапу білого ведмедя. У ній застрягла стріла. Хтось напав на сторожа Північних воріт.

— О, вельмишановний вартовий Північної вежі! — взявся за своє сом, побачивши Марту. «Наша пісня гарна й нова» — подумала дівчина. — Дозвольте представити вам поважну гостю Сонного острова — панну Марту!

Ведмідь повернувся на гладенькому прибережному камінні і поштиво вклонився Марті. Вона вклонилася у відповідь.

— Радий вітати вас на острові Туманів, панно, брама Північної вежі завжди відкрита добрим людям. Ви ж добра людина? — спитав вартовий.

— Я щиро... — заговорила дівчинка, на мить серйозно задумавшись. — Сподіваюсь, що це так.

Сторож Північних воріт подивися на неї лагідно і привітно, нагадавши справжнього плюшевого ведмедика, дитячу іграшку, що стояла на одній з полиць її кімнати. У нього були сумні очі. І Марті стало шкода вартового.

— То як все було, який негідник пустив у вас стрілу? — допитувався сом, заворошивши хвостом у воді так, що від нього аж хвилі пішли.

«Нащо йому ноги? З хвостом справлятися не гірше», — думала собі Марта.

— Пане, — звернулася до сома дівчинка, — може, спочатку допоможемо? Стрілу треба витягнути, ви ж не хочете залишити місто без вартового?

— Так, звісно, прошу вибачення! Вельмишановний вартовий, просто це мене до глибини душі вразило, я обурений. Морські чорти! — нарешті опам'ятався сом, уздрівши, скільки крові вже натекло на камінь. — Треба бігти, тобто плисти просто до його величності. А, почекайте, це ж не море, він тут нічого не зробить. Тоді, тоді треба йти в місто й кликати на допомогу. Сили морські! Я ж забув, ви не можете покинути вежі ні на мить, — запанікував сом.

— А я навіть йшла? Давайте я допоможу! — несподівано для самої себе заговорила Марта.

— Раптом вона отруєна? А ви поріжетеся? Вам не страшно? — сома аж дрижаки під водою вхопили. Ніколи йому не було так незатишно в рідному морі.

— Трішки, але ж іншого шляху немає. Правильно? — боязко спитала Марта.

Сом нічого не сказав, просто булькнувся у воду.

— Моя вдячність вам буде безмежна, — мовив ведмідь, виставивши передню поранену лапу.

Марта взялася за наконечник, і стріла вискочила, на диво, швидко, ведмідь не видав ні звуку. Тільки срібна стріла опинилася в руці Марти, вся кров втекла назад до глибокої рани. Ні червоної краплі на білому камені, ні кривавого сліду на сніжному хутрі.

— Диво! Що сталося? Це надзвичайний день! Панно, скажіть правду, ви — чарівниця? Це феноменально! — кричав сом із води.

А ведмідь був зовсім не здивований. Здається, він саме цього і чекав. Його очі трохи повеселішали. В них замайорів вогник щирої вдячності та дружби.

— Добре серце і щира душа — ось найвища магія. І милосердя, без сумніву, — найшляхетніша з чеснот. Людина, наділена такими якостями, гідна зайти до будь-яких воріт! Орел зважить на вашу мудрість вчасно подати руку допомоги, лев оцінить сміливість, вовчиця шануватиме рішучість, я подякую за доброту. Ви можете обирати будь-який шлях, та для мене буде великою честю відкрити перед вами браму Північної вежі, — урочисто проказав білий ведмідь. Марта була не на жарт здивована, стріла упала з її рук у море, тільки бризки полетіли. Сом не забарився, діставши її миттєво.

— Я радий за вас! Знав, що ви вельми незвичайна дівчина! Але обережніше — це тепер не просто стріла, а свідчення державного злочину. То оскільки вже ніхто не вмирає, повернемося до питання: хто це зробив? То пірати? — захопленим тоном говорив сом. Йому кортіло пограти в слідчого.

— Ні, вони тут ні до чого. Я, власне, сам збентежений тим, що сталося, а точніше, як. Річ у тому, що стріла летіла з іншого боку муру, — спокійно мовив вартовий.

— З міста? — пробурмотів сом і завмер, ледь не втопився (ото було би сміху), просто пішов на дно, лише бульбашки по воді, навіть циліндр не визирав. Його кинулися рятувати, але пізно. Сом вплив сам. У нього аж вуса обвисли. Забагато подій на один недовгий день.

— Невже? Це неподобство! Куди дивиться голова охорони, міністри, мер, Небесна канцелярія врешті?

— У небо, — жартував ведмідь, закинувши голову доверху, — воно сьогодні напрочуд гарне, роботи у них нема ніколи, то сидять і дивляться у небо.

— Куди там, панове? Якби вони дивилися у небо, то побачили б стрілу, що летіла вбити охорону міста. Яке небо? Вони не бачать далі власних носів. Навіть, якби звідти жаби дощем посипалися, то носами і не повели б! А от якби золоті — то інша річ! — Сміявся сом, але він явно був обурений.

— Я повідомлю про це, як тільки прийду до міста, — говорила Марта.

— Немає необхідності, тутешні рідко переходять мур, але морські чайки не зважають ні на мости, ні на стіни. Усе вже знають, я певний, — казав сторож.

— До речі, час і Марті перейти мур.

— Так, підійдемо ближче до міських стін.

— Ну, тоді, — сказав сом, — моя служба тут завершена. Бажаю успіху, він вам знадобиться, панно. Сподіваюся, ми ще побачимося, — мовив він, поштиво піднявши свій мокрий циліндр.

— Дякую, пане. Ви — найвихованіша риба, яку я знаю, мені було приємно з вами зустрітись. Я буду сумувати. Навідайте мене, хоча навряд чи я затримаюся тут надовго.

— Ну, всіяке може трапитися у місті Туманів, я обов'язково знайду вас, не турбуйтеся. Бувайте! — розпрощався сом і булькнув у море.

— Знаєте, це ж все неправда, я ж лише сплю, так? — питала Марта вартового поки вони піднімалися до муру по білих каменях.

— Може, й так, а може, й ні...Цього ніхто точно не знає. Та кажу вам, світ, що ви бачите тут, можливо ще більш реальний, ніж той, в якому ви існуєте. Тут все набагато простіше, тільки потрібно трохи мудрості, аби досягнути все. Тому ви тут. Це не початок історії, а її кінець, залишився останній крок — і все стане ясно. Придивіться, подумайте, відчуйте — і зрозумієте все, як тільки зайдете у місто Туманів. Ну ось, ми прийшли.

Дівчина і білий ведмідь стали перед глибоким ровом — швидкою рікою з водами темно-синього кольору. Марту насторожив її вигляд. Ріка була лиха. І вартовий це теж відчував.

— Отже, — мовив ведмідь до Марти, — я, вартовий Північної вежі, даю тобі вільну дорогу у місто Туманів за доброту і щирість, за милосердя і співчуття — за якості, гідні звання почесного гостя Сонного острова. Я, вартовий Північної вежі, даю тобі шанс пізнати справжню магію, шанс знайти втрачене і пригадати забуте. Я, вартовий Північної вежі, відкриваю перед тобою Північну браму і даю обітницю вічної відданості та дружби.

— Безмежно вам вдячна, вельмишановний вартовий! Я обіцяю виправдати надану мені високу честь, — мовила сором'язливо Марта не менш урочистим та пафосним тоном, і брама Північної вежі опустилася, вона перейшла ріку пліч-о-пліч з білим ведмедем. Вони зупинилися перед розкішними старовинними воротами. Виковані троянди, які заплели їх, нагадували живі, що припали незвичним сріблястим пилом. Замість замка посередині був круг, що нагадував великий медальйон з вигравірованою латинською буквою «N» і гербом, який Марта не встигла роздивитися, ведмідь черкнув по ньому мохнатою білою лапою — й ворота відчинилися перед новоприбулою гостею. Вартовий вклонився Марті і промовив:

— Іди на Сонячну площу, там ти знайдеш когось, хто тобі допоможе. Прощавай, Марто! — тільки він скінчив, ворота зачинилися, брама піднялася, і каменистий берег зник з очей. А по вузькій вуличці, що брала початок просто від вежі ширився гамір та викрики:

«Північна брама відчинена, вона зайшла Північною вежею! Північна вежа відкрита!»

По той бік муру було ще чудесніше. Доріжка з червоної бруківки звивалася між маленькими будиночками так причудливо і різко, що нагадувала складну головоломку. Перше, що впало в очі, це саме оті будинки — великі і малі, високі й зовсім низенькі, всі з різнокольоровими дашками, ліхтариками перед дверима, з невеличкими ганками та затишними терасами, що потопали в безмежжі квітучих дерев. Таких рослин Мартуся ніколи ще не бачила. Фіолетові, жовті, блакитні, червоні крони дерев кутали цвітасті дахи. Велетенські квіти звисали за паркани і плелися стінами, навіть мох під ногами і той цвів дрібненькими рожевими квіточками. Все гуділо і пахло, як під хатою годинникаря. І тут Марта нарешті схаменулася, що її сон занадто затягнувся для короткої липневої ночі.

«Годинникар! — думала Марта. — Як він міг знати про це місце? Він сам був тут? Чи, може, і зараз на острові? Необхідно його знайти, якщо він все ж таки у місті. Мені набридло, гадки не маю, що сталося, але це дивно. Хай повертає мене назад додому».

Щось її тривожило у цій кольоровій історії. Якась неприємна атмосфера нависла над дахами ха-

тинок, над дивними деревами, над Північною вежею. Як сірі пузаті хмари, що спускалися ледве не до землі, як туман, що блукав вулицями, ніби спритний шахрай, бажаючи одурити кожного випадкового перехожого і витрясти з нещасного всю душу.

Марта все ще чула перешіптування і викрики людей про Північну браму, проте нікого досі не зустріла, вулиця була порожня. Від цього ставало моторошно. Де вони всі? Як дізналися про неї?

Не розмірковуючи довго, щоб ще більше не злякатися, Марта твердим кроком рушила по доріжці, що спускалася вниз, відчайдушно намагаючись відгадати всі її повороти.

Будинки ставали все казковішими, а квіти — все більш барвисті. Але Марту це не тішило. Вона все думала про те, що сталося. То розплющувала, то заплющувала очі, намагаючись прокинутися від сну, щипала себе за руки, стрибала, крутилася, та нічого не допомагало, дивне видіння не хотіло покидати її. При цьому Марта твердо знала: вона спить. Їй лише треба прокинутися — і все буде добре. Але як? Сонне місто її не відпустить.

Тим часом на Марту звідусіль обрушилися звуки труб, скрипок, флейт. Стало світліше. Сонячна площа була десь поруч. Вона зустріла дівчину великим натовпом людей, святковими прикрасами та оркестром, але не в її честь. На площі йшло урочисте дійство. Але Марта не була повідомлена про його причину.

Незвичний, проте дуже красивий одяг тутешніх людей одразу привернув увагу новоприбулої дівчинки. Розкішні бальні сукні найбожевільніших фасонів та кольорів, викаблучні капелюшки, парасольки — через них дами дуже нагадували Марті святковий торт, який тітка пекла щоразу до її дня народження. І це викликало посмішку. Серйозні дядьки у кольорових краватках та циліндрах постійно снували поряд із заклопотаним виглядом. «Сом би з легкістю вписався у це товариство. Навіть якщо б зняв краватку, у нього талант робити серйозний вигляд», — думала Марта.

Сон знову став цікавим та приємним. Від гостинності Сонячної площі і на душі стало сонячно.

«Шановні мешканці міста Туманів, я радий укотре привітати вас з настанням осені! — зі сцени у центрі площі говорив вусатий огрядний чоловік одягнений у темно-фіолетовий фрак, помаранчеву краватку й зелений циліндр. З кишені у нього звисав золотий годинник на ланцюжку. — Бажаю вам усіх благ і змушений завершити свою промову, бо ми знову ж таки укотре пропустимо все найголовніше», — поспіхом, плутаючи букви й слова промовив він, коли годинник зверху на міській ратуші пробив перший з дванадцяти удар. Марта одразу зауважила, що час по той бік муру іде інакше. Вже давно мав би бути вечір, а тут лише полудень.

Годинник бив з кожним ударом гучніше, а потім вся площа вибухнула оплесками і радісними вигуками. Усі один одного вітали, всі усміхалися. Це нагадувало зустріч Нового року. Марта ще не мала тут друзів, та зайвою вона себе не відчувала. Місто прийняло її, як давнього знайомого, що нарешті знайшов власний шлях додому.

Далі буде...

ЛЮБОВ, ПРО ЯКУ ОПОВІВ ВІТЕР

Віоліна Сутнік

Любов, про яку оповів Вітер

Клац-клац-клац... Я бездумно натискала на кнопки пульта, перемикаючи канали телевізора. Як нудно! Що я тут роблю? А зараз би на море, на розпечений сонцем пляж, роздивлятися засмаглі тіла привабливих хлопців, пускати їм бісики очима та попивати смачний прохолодний коктейль. Або хоча б у місто, на веселу паті до модного нічного клубу. А натомість я змушена проводити літо у забутому Богом і людьми карпатському селі у компанії старенького дідуса. «Весело», нічого не скажеш... Наче почувши мої думки, до кімнати увійшов дід.

— Сумуєш, внучко? Знаю-знаю, що тобі тут невесело... За яку ж таку провину тебе заслали батьки так далеко? — промовив з усміхом.

— Та я сама захотіла приїхати, — вигадувала на ходу, — відпочити, так би мовити, від міської метушні. Дідусь пильно подивився на мене. Мабуть, тому, що мої слова здавалися йому дуже неймовірними.

— Прощтрафилася я... Поїхала без дозволу батьків у чуже місто на вечірку. Ну, що зробиш, тусовщиця я!

— Ех, внучко, завжди знав, що в тебе шило заховане в дупі. Ні дня без пригод! І в кого ж ти така вда-лася? Напевно, в мене. Я теж у твоєму віці був ого-го! Вітер, а не парубок!

Я, сама того не бажаючи, іронічно підняла одну брову. Дідусь продовжував далі:

— Зараз ти думаєш, що я старий, як пень, немічний, нічого в цьому світі не розумію. А я ж не завжди таким був!

Він замовк, поринувши в спогади, а я нарешті зупинилася на одному з телеканалів, де мою увагу привернули мальовничі пейзажі Греції. Ведучий якраз розповідав про античність та грецьку міфологію.

— О, як цікаво! Яка в людей історія, звичаї, культура... Не те, що в нас! Взяти хоча б їхню міфологію...

— Ну, що ж ви за покоління таке, у всьому своєму шукаєте ганч, а чужим милуєтесь! — сердито забуркотів дід Лесь. — А чи відомо тобі, що наша, слов'янська, міфологія теж дуже багата? Взяти хоча б головного бога — Перуна. Він був повелителем грози, грому і блискавки. А ще були Велес, Сварог, Мокоса, Лель... Ого-го! На кілька твоїх грецьких міфологій вистачить! — я зручно вмостилася на дивані в очікуванні цікавої історії. — А скільки було менших божків, різноманітних демонів та інших створінь...

Раптовий порив вітру, який з силою увірвався крізь прочинене вікно, змусив старого замовкнути на мить. Він підвівся, неквапом підійшов до вікна і зачинив його. «Не турбуйся, брате, не видам я ваших таємниць!» — прошепотів ледь чутно. Знову повернувся до внучки, яка з нетерпінням чекала продовження.

— А чи знаєш ти, що вітер у стародавніх слов'ян був не просто потоком повітря, а божеством? Його уявляли в образі гарного, палкого юнака з буйно розвіяним волоссям, з чорними бровами та блискучим очима. Іноді його називали Перелесником, Летавцем, Змієм. Кажуть, великим спокусником був... — тут дідусь усміхнувся якось навіть гордовито. — Жодна дівчина не могла встояти перед його чарами. Але щось я захопився. Набридаю тобі своїми старечими спогадами, — старий почав підійматися, щоб встати.

Я рвучко схопила його за руку, благаючи продовжити свою розповідь. Старенький прокашлявся пару раз, ніби прочищаючи горло, і продовжив: жив-був на світ Вітер. Нікому не було відомо, звідкіля він взявся і скільки йому років. Здається, Вітер був завжди. Мінливий і непостійний, то ніжний, як дитинча, то грізний, як сам диявол; гарячий, як вогонь, або холодний, як крига. Понад усе на світі полюбляв він гарних дівчат, але природа вітру непостійна, тому кожне нове кохання гасло так само швидко, як і спалахувало. Довго не висихали сльози у покинутих юнок, а Вітер вже обіймав і палко цілував інших. Так минали віки у щоденних любоощах та відпочинку, та ось одного разу, пролітаючи над карпатськими лісами, помітив Вітер-Перелесник дівчину незвичайної вроди. Вона збирала лікарські трави, розмовляючи з кожною квіткою. Летавець став біля неї, як вкопаний. Знав, що вона його не побачить доти, доки він сам цього не захоче. Яка ж вона була прекрасна! Довга русява коса, зелені очі, наче води Синевіру,

тонкий стан. Вітер не знав, що з ним відбувається... Серце, наче виривалося з грудей; хотілося співати і водночас плакати. Хлопець не міг повірити своїй здогадці: він закохався! Раптом дівчина озирнулася і перелякано огледілась, голосно запитала, хто тут. Перелесник зрозумів, що вона його хоч і не бачить, але відчуває. Красуня була не простою селянкою, а з давнього роду мольфарок. Вітер показався їй і сталося так, що вони закохалися один в одного. Не варто й казати, що їхнє кохання було незвичайне, бо ж не щодня безсмертний закохується у людину. Воно було міцнішим, яскравішим, жертівнішим... Розуміли обоє, що їм один без одного не прожити. Змилостивились боги, бачачи страждання закоханого Вітру, вирішили дати їм шанс бути удвох, та попередили, що кожному доведеться пожертвувати чимось цінним. Вітер, ставши людиною, мав позбутися свого безсмертя та сил, а Марія... Та закохані навіть не дослухали до кінця, на все були згодні! Піднявся хлопець високо в небо і кинувся камнем додолу. Коли очунав, відчув нестерпний біль. Такий, як відчувають тільки люди...

— Ось і все, внученько, — закінчив дід.

— Як все? — зірвалася я. — А що було потім?

— Все ти хочеш знати! Гарно вони жили, щасливо... Доки Марія не померла, народжуючи йому сина. Це і була її плата богам за кохання до Вітру, — очі дідуся наповнилися сумом.

Я сиділа і не знала, що сказати. В голові крутилася одна думка:

— Дідусю, а твоє ім'я — Лесь — раптом не від Перелесника походить?

У відповідь старенький тільки загадково усміхнувся, приклав зморшкуватого пальця до губ і прошепотів: «Тсссс!»

Іноді

наш

ВИБІР

переслідує

нас...

Ліга видатних джентльменів

Оригінальна назва: The League of Extraordinary Gentlemen

Жанр: стімпанк, бойовик, пригоди

Режисер: Стівен Норінгтон

Країна: США

Рік: 2003

У головних ролях: Шон Конері, Насируддин Шах, Пета Вілсон, Тоні Каран, Стюарт Таунсенд, Шейн Вест, Джейсон Флемінг, Річард Роксберг, Макс Раян

Опис:

Фільм є адаптацією однойменної серії коміксів. Цей пригодницький фільм, події якого відбуваються наприкінці XIX століття, включає літературних персонажів, які відповідають цьому періоду. Відомий авантюрист Аллан Куотермейн очолює так звану «Лігу видатних джентльменів», у складі якої: винахідник капітан Немо, вампірша Міна Харкер, людина-невидимка Родні Скіннер, американський розвідник Том Соєр, доктор Джекіл та безсмертний і непереможний Доріан Грей.

Всі вони об'єдналися для однієї мети — захищати про-

стих громадян від злочинців, котрі володіють новітніми технологіями.

Пан Нікто

Оригінальна назва: Mr. Nobody

Жанр: наукова фантастика, драма

Режисер: Жако Ван Дормель

Країна: Бельгія, Франція, Канада, Німеччина

Рік: 2009

У головних ролях: Джаред Лето, Діана Крюгер, Сара Поллі, Лін Дан Фам

Опис:

У 2092 році 118-літній Немо Нікто залишився останнім смертним на планеті, адже всі інші люди внаслідок процесу теломеризації досягли безсмертя. Немо стверджує, що нічого не пам'ятає зі свого минулого, але лише під впливом гіпнозу пригадує вибіркові моменти з життя, переповідаючи їх журналісту газети перед своєю смертю. Події у фільмі перетасовані хаотично, вони розглядаються з трьох основних часових точок життя головного героя: у віці дев'яти, п'ятнадцяти та тридцяти чотирьох років.

Головна проблема фільму: кожна людина повинна робити вибір, і не буває правильного чи неправильного вибору. Через призму причинно-наслідкових зв'язків тут розкривається вирішальна роль однієї миті в житті людини.

Чорнильне серце

Оригінальна назва: Inkheart

Жанр: пригоди, фентезі

Режисер: Айейн Софтлі

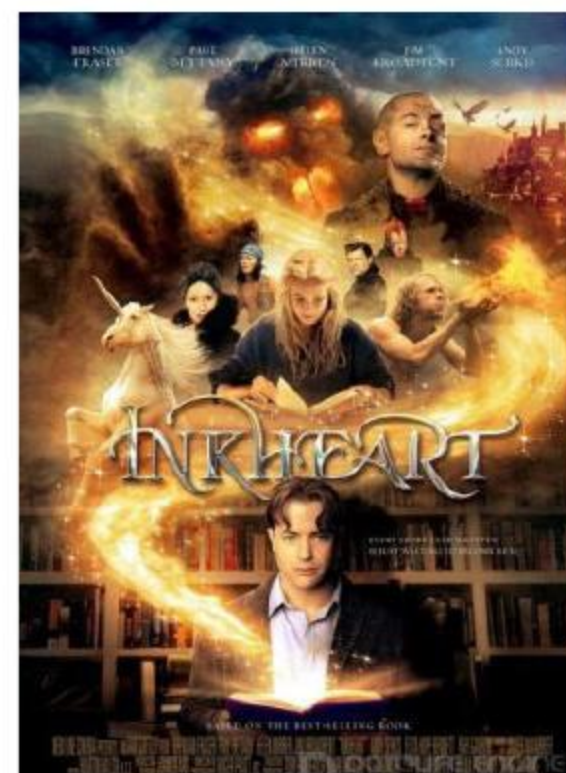
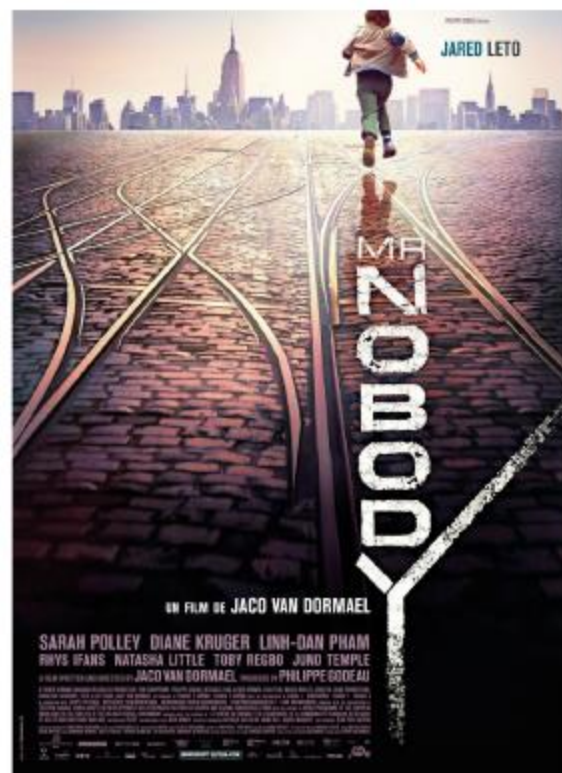
Країна: Великобританія, Німеччина, США

Рік: 2008

У головних ролях: Брендон Фрейзер, Еліза Бенет, Пол Бетані, Хелен Міррен

Опис:

Книжковий лікар Мортімер «Мо» Фольхарт та його 12-річна дочка Меггі обожають книги. Але крім цієї загальної пристрасті вони ще і володіють дивовижним даром — приводити героїв із сторінок прочитаних ними вгolos книг у наш світ. Але не все так просто, адже коли герой з книги оживає, його місце на книжкових сторінках повинна зайняти справжня людина.

СТРАХ

це
нормально

ПРОТЕ

в деяких
випадках

його
ліпше

НЕ ВИКАЗУВАТИ

У НАСТУПНОМУ
НОМЕРІ:

- ЧОРНИЛЬНЕ СЕРЦЕ •
- ЗВОРОТНИЙ БІК
ТЕМРЯВИ •
- ПОШТАНУТИЙ •
- ТІНІ НЕЗАБУТИХ
ПРЕДКІВ •